

“SĂ FACI LUCRURILE CORECT II”

Ghid pentru planificarea inspecției de mediu

REȚEAUA UNIUNII EUROPENE PENTRU APLICAREA ȘI EXECUTAREA
DREPTULUI COMUNITAR DIN DOMENIUL MEDIULUI (IMPEL)

European Union Network for
the Implementation and Enforcement
of Environmental Law

Final (noiembrie 2008)

Introducere în IMPEL

Rețeaua Uniunii Europene pentru aplicarea și executarea dreptului comunitar din domeniul mediului este o rețea informală a instituțiilor de mediu din statele membre ale Uniunii Europene, din țările candidate și în curs de aderare și Norvegia. Comisia Europeană este, de asemenea, membru al IMPEL și împarte președinția în timpul sesiunilor sale plenare.

Rețeaua este cunoscută în mod obișnuit ca Rețeaua IMPEL

Cunoștințele și experiența participanților la IMPEL fac această rețea să fie singura calificată să lucreze la anumite aspecte tehnice și normative ale legislației de mediu din Uniunea Europeană. Obiectivul rețelei este de a crea impulsul necesar în Comunitatea Europeană pentru a face progrese în ceea ce privește aplicarea mai eficace a legislației de mediu. Promovează schimbul de informație și experiență și dezvoltarea legislației de mediu, insistând în special pe legislația de mediu comunitară. Oferă un cadru responsabililor din politică, inspectorilor de mediu și funcționarilor din instituții pentru a face schimb de idei și pentru a încuraja dezvoltarea structurilor de aplicare și a unor practici mai bune.

Informații despre Rețeaua IMPEL sunt, de asemenea, disponibile pe pagina web: <http://europa.eu.int/comm/environment/impel>

Titlul raportului: Să faci lucrurile corect II / III Ghid pas cu pas de planificare a inspecțiilor de mediu	Numărul raportului: 2007/11																								
Manager de proiect: Dl. Tony Liebrechts, (Inspectoratul pentru locuințe, amenajare teritorială și mediu din Olanda)	Raport adaptat Sesiunii plenare a IMPEL:																								
Autori: Rob Kramers (Infomil)	Număr de pagini: 56 Raport: 54 Anexe: 2																								
Echipa implicată în proiect <ul style="list-style-type: none"> • Tony Liebrechts – Manager de proiect (Inspectoratul pentru locuințe, amenajare teritorială și mediu din Țările de Jos) • Wike Niesen (Inspectoratul pentru locuințe, amenajare teritorială și mediu din Olanda) • Jan Teekens (Inspectoratul pentru locuințe, amenajare teritorială și mediu din Olanda) • Peter Roeters Inspectoratul pentru locuințe, amenajare teritorială și mediu din Olanda) • Han de Haas (Inspectoratul pentru locuințe, amenajare teritorială și mediu din Olanda) • Rob Kramers (InfoMil, secretariat) • Marc du Maine (InfoMil, secretariat) <u>Grup de monitorizare 2007</u> <table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="width: 50%;">• Germania</td> <td>Gisela Holzgraefe</td> </tr> <tr> <td>• Ungaria</td> <td>Ildiko Babsany</td> </tr> <tr> <td>• Irlanda</td> <td>Cormac MacGearailt</td> </tr> <tr> <td>• Olanda</td> <td>Eric van der Meer</td> </tr> <tr> <td>• România</td> <td>Mihaela-Teodora Beu</td> </tr> <tr> <td>• Spania</td> <td>Jesús Ángel Ocio</td> </tr> <tr> <td>• Suedia</td> <td>Inga Birgitta Larsson</td> </tr> <tr> <td>• Polonia</td> <td>Wiesiek Steinke</td> </tr> <tr> <td>• Comunitatea Europeană</td> <td>Anna Karamat</td> </tr> </table> <u>Echipa proiectului internațional 2008</u> <table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="width: 50%;">• Portugalia</td> <td>Isabel Santana</td> </tr> <tr> <td>• Spania</td> <td>Jesús Ángel Ocio</td> </tr> <tr> <td>• Marea Britanie</td> <td>David Pugh</td> </tr> </table>		• Germania	Gisela Holzgraefe	• Ungaria	Ildiko Babsany	• Irlanda	Cormac MacGearailt	• Olanda	Eric van der Meer	• România	Mihaela-Teodora Beu	• Spania	Jesús Ángel Ocio	• Suedia	Inga Birgitta Larsson	• Polonia	Wiesiek Steinke	• Comunitatea Europeană	Anna Karamat	• Portugalia	Isabel Santana	• Spania	Jesús Ángel Ocio	• Marea Britanie	David Pugh
• Germania	Gisela Holzgraefe																								
• Ungaria	Ildiko Babsany																								
• Irlanda	Cormac MacGearailt																								
• Olanda	Eric van der Meer																								
• România	Mihaela-Teodora Beu																								
• Spania	Jesús Ángel Ocio																								
• Suedia	Inga Birgitta Larsson																								
• Polonia	Wiesiek Steinke																								
• Comunitatea Europeană	Anna Karamat																								
• Portugalia	Isabel Santana																								
• Spania	Jesús Ángel Ocio																								
• Marea Britanie	David Pugh																								
Rezumat executiv: Conform Recomandării privind criteriile minime pentru inspecțiile de mediu (RMCEI), toate activitățile de inspecție vor trebui să fie planificate în prealabil.																									
Declinare a responsabilității: Acest raport este rezultatul unui Proiect în cadrul rețelei IMPEL. Conținutul său un reprezintă obligatoriu punctul de vedere al administrațiilor naționale sau al Comisiei.																									

Cuprins

Rezumat	6
1. Introducere	7
1.1. Scurt istoric	7
1.2. Structura acestui ghid	9
1.3. Navigare	10
2. Criterii minime de planificare în RMCEI	11
2.1. Conținutul criteriilor minime de planificare	11
2.2. Planificarea ca pas în cadrul procesului de inspecție	13
3. Ciclul de inspecție de mediu	15
3.1. Introducere	15
3.2. Descrierea contextului	19
3.3. Stabilirea priorităților	20
3.4. Definirea obiectivelor și a strategiilor	23
3.5. Planificare și evaluare	24
3.6. Cadrul de execuție	26
3.7. Executarea și informarea	27
3.8. Monitorizarea executării	29
4. Ciclul de planificare	31
4.1. Introducere	31
4.2. Identificarea sferei de aplicare.....	32
4.3. Culegerea informațiilor	34
4.4. Evaluarea riscurilor	37
4.5. Ranking(ordonare), clasificarea și prioritizare	42
4.6. Obiective și scopuri măsurabile	45
4.7. Strategii	47
4.8. Planul de inspecție	50
4.9. Evaluarea și revizuirea	54
Anexa I: Acronime	55
Anexa II: Lista cu bune practici	56

Prefață

Stimate cititor,

Planificarea activităților de inspecție este o cerință cheie a Recomandărilor europene privind criteriile minime pentru inspecțiile de mediu. Planificarea încearcă să definească și să explice în prealabil, cât de exact posibil, munca pe care o vom desfășura într-un mod eficient, transparent și responsabil. Ghidul de față a fost realizat pentru a sprijini autorităților de inspecție să ducă la capăt această sarcină dificilă. Ajută să se pună problemele corecte și sugerează moduri prin care se pot găsi răspunsurile corecte. Sper sincer ca acest ghid să fie un instrument util care să ajute autoritățile de inspecție să își organizeze mai bine planificarea.

Ghidul a fost realizat ca o continuare a celui anterior, aprofundând mai mult decât proiectul IMPEL "Să facem lucrurile corect I". Totuși, predarea acestui ghid un este suficiente. Autoritățile de inspecție vor trebui să sprijine utilizarea lui. De aceea, mă angajez să ofer sprijinul meu în legătură cu munca viitoare pe care o presupune promovarea aplicării practice a ghidului.

Dr. Gerard Wolters
Inspector General

Inspectoratul pentru locuințe, amenajare teritorială și mediu din Olanda

Rezumat

Având în vedere Recomandarea privind criteriile minime pentru inspecțiile de mediu (RMCEI), toate activitățile de inspecție ar trebui să fie planificate în prealabil. Specialiștii au exprimat nevoia unei orientări care să îi ajute la implementarea criteriilor minime de planificare în RMCEI (Recomandarea privind criteriile minime pentru inspecțiile de mediu). Ghidul de față a fost realizat cu acest scop. Ghidul are ca punct de plecare Ciclul de Inspecție de Mediu care constă în următorii șapte pași:

1. Descrierea contextului
2. Stabilirea priorităților
3. Definirea obiectivelor și a strategiilor
4. Planificarea și evaluarea
5. Cadrul de execuție
6. Executarea și informarea
7. Monitorizarea executării

Primii patru pași formează Ciclul de Planificare. După planul de Planificare urmează planul de inspecție. Pentru a redacta planul de inspecție, autoritățile trebuie să identifice, mai întâi, activitățile relevante care trebuie prezentate în planul de inspecție și să strângă informații referitoare la aceste activități. Cu aceste informații, autoritățile de inspecție pot face o evaluare a riscurilor activităților identificate și pot să atribuie priorități pentru aceste activități. Criteriile specifice care trebuie avute în vedere atunci când se stabilesc prioritățile sunt: impactul asupra mediului, documente de conformitate, obligații legale de inspecție, politici (naționale) și obiective, și resurse disponibile. Prioritățile indică activitățile cărora trebuie să li se acorde mai multă atenție. Următorul pas este definirea obiectivelor și a scopurilor (măsurabile) ale inspecției pentru activitățile care vor fi inspectate și să se aleagă cea mai bună strategie pentru a obține aceste obiective.

Toți acești pași contribuie la planul de inspecție. Planul de inspecție indică, în mod clar, perioada de timp și zona inclusă. Planul de inspecție conturează contextul în care autoritățile de inspecție își vor desfășura aceste inspecții. Descrie rolul și obiectivele autorității de inspecție, sarcinile statutare și obligațiile privind inspecția și politicile naționale de implementare. Un plan de inspecție oferă o viziune a priorităților care i-au fost atribuite și explică cum și pentru ce au fost stabilite acestea. De asemenea planul oferă informații generale despre obiectivele inspecțiilor, strategiile, procedurile și propriile activități de inspecție planificate. Programul de inspecție prezintă ce se va face, unde, când și de către cine vor fi realizate diferitele tipuri de activități de inspecție. Planul și programul de inspecție trebuie să fie analizate, iar, când este cazul, trebuie să fie revizuite periodic.

Etapetele planului se prezintă în acest ghid la început în formă generală, în capitolul 3, iar în capitolul 4 sunt prezentate mai multe detalii.

1 Introducere

1.1 SCURT ISTORIC

În 2001, Parlamentul European și Consiliul au adoptat Recomandarea privind criteriile minime pentru inspecțiile de mediu (RMCEI). Scopul RMCEI este de a întări și de a contribui la o implementare și aplicare mai corespunzătoare a legislației comunitare de mediu în toate statele membre. RMCEI stabilește linii directoare pentru inspecțiile de mediu a instalațiilor, a altor întreprinderi și centre ale căror emisii în aer, scurgeri sau eliminări sau recuperări de deșeuri sunt supuse autorizării, permiselor sau cererii de licențe conform legislației comunitare („Instalații controlate”). Toate autoritățile de mediu din statele membre vor trebui să aplice aceste linii directoare.

Lor le revine, printre alte criterii minime, să stabilească și să evalueze planurile pentru inspecțiile de mediu. De la adoptarea RMCEI, experții din IMPEL au discutat în diferite ocazii cum să implementeze aceste criterii de planificare în RMCEI.

În 2006, Olanda (Inspectoratul VROM) a condus un Program Comparativ IMPEL „Să facem lucrurile corecte!”¹. Unul dintre principalele obiective ale acestui proiect era să se examineze cum stabilesc autoritățile de inspecție prioritățile în legătură cu sarcinile și activitățile lor, fiind unul dintre pașii cheie în planurile de inspecție.

O recomandare importantă a proiectului a fost să se realizeze un ghid practic de planificare a inspecțiilor de mediu care trebuia să fie suficient de flexibil pentru a putea fi adaptat diferitelor necesități ale autorităților de inspecție din țările membre IMPEL și, în același timp, trebuia să le pregătească conform cerințelor RMCEI.

Această recomandare a proiectului a fost implementată într-un proiect succesiv, „Să facem lucrurile corect II”, din nou condus de Olanda în cooperare cu Germania, Ungaria, Irlanda, Polonia, Spania și Suedia. Proiectul s-a desfășurat în 2007. Grupul de analiză pentru acest proiect s-a întrunit de patru ori. În mai, autoritățile de inspecție olandeze au organizat un workshop. În septembrie s-a discutat un ciornă a raportului într-un seminar internațional de lucru, la Frankfurt. Grupul IMPEL 1 a evaluat și a aprobat varianta finală în octombrie.

Obiectivul ghidului este să-i ajute pe cei specializați să răspundă la problemele de bază cu care trebuie să lucreze autoritățile de inspecție când se stabilește un plan de inspecție. Aceste chestiuni sunt reprezentate în următoarea figură:

¹ <http://ec.europa.eu/environment/impel/comparison.htm#dutch>

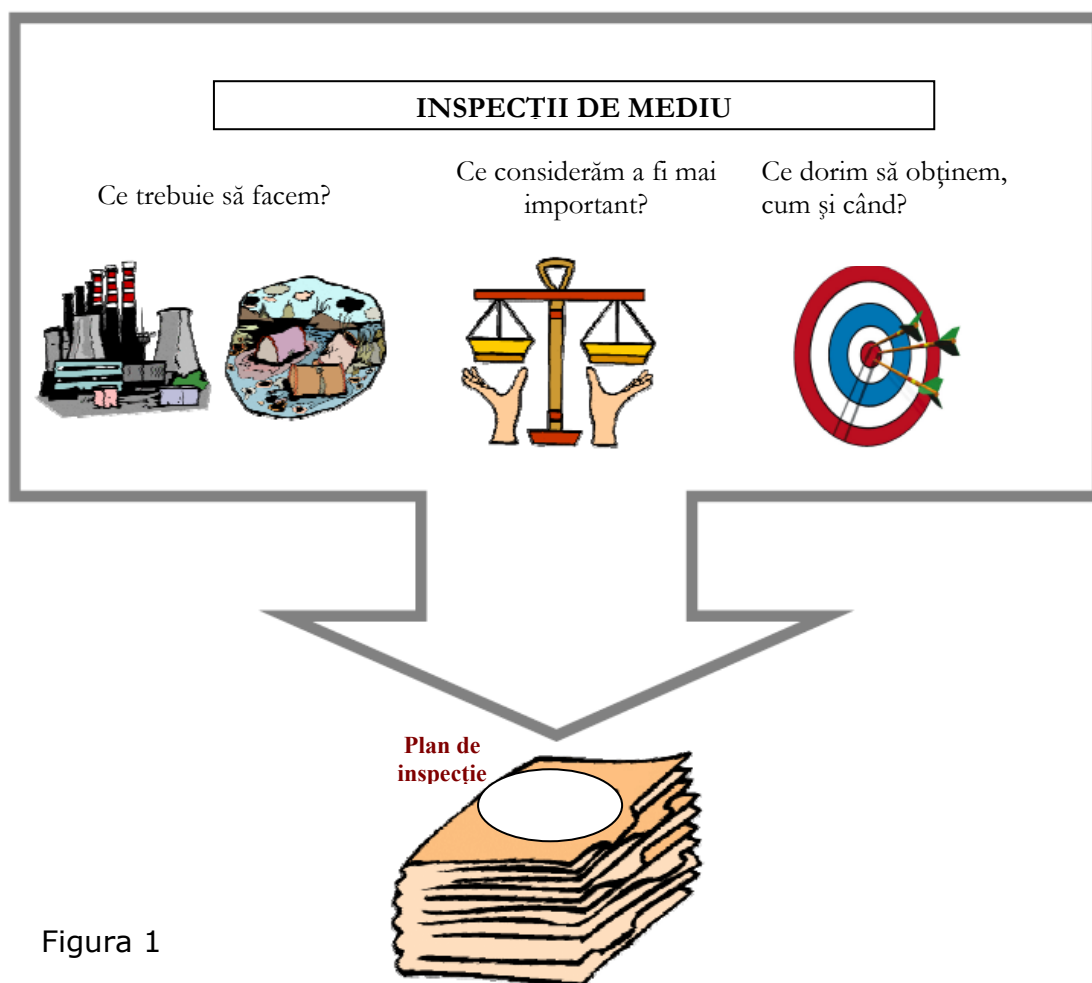

Figura 1

Cu alte cuvinte, acest ghid descrie pașii care conduc la realizarea unui plan de inspecție: definirea sferei de aplicare a inspecțiilor ce vor fi tratate în plan, desemnarea priorităților din cadrul acestor inspecții, hotărând ce obiective trebuie să atingă aceste inspecții prioritizate și, în funcție de resursele disponibile, cum și când trebuie să se realizeze inspecțiile pentru a atinge aceste rezultate.

Atunci când s-a scris ghidul, obiectivul a fost să fie făcut suficient de flexibil încât să ia în calcul necesitățile diferitelor State Membre și necesitățile nivelurilor naționale, regionale și locale. În vreme ce la nivel național și regional, toți pașii din ghid pot avea aceeași importanță, la nivel local există anumite aspecte ale ciclului de planificare se poate să nu se aplice. Totuși, trebuie menționat că, cu cât mai puține resurse are inspectoratul, cu atât mai mare importanță are stabilirea priorităților și definirea strategiilor.

1.2 STRUCTURA ACESTUI GHID

Acest ghid începe cu un nivel general și, treptat, devine din ce în ce mai specific.

Capitolul 2 face un rezumat al conținutului criteriilor de planificare conform RMCEI actuală. De asemenea, menționează că planificarea inspecțiilor RMCEI ar trebui considerată ca o serie de pași succesivi care, împreună, formează ciclul inspecției de mediu.

Capitolul 3 începe cu o introducere în Ciclul de Inspecție de mediu urmat de o descriere mai detaliată a fiecărui pas.

În cele din urmă, capitolul 4 insistă în detaliu pe pașii de planificare din cadrul ciclului de inspecție de mediu, reprezentând ceea ce se numește „ciclul de planificare”.

Pentru majoritatea etapelor de planificare există disponibile bune practici. Se pot găsi pe pagina web: <http://www.infomil.nl/rmcei>. Această informație se actualizează în mod regulat.

Harta de pe pagina următoare te va ajuta să navighezi prin document. Dacă folosești acest document electronic, poți face click pe căsuțele de pe harta de navigare pentru a merge direct la diferitele secțiuni. La începutul fiecărei

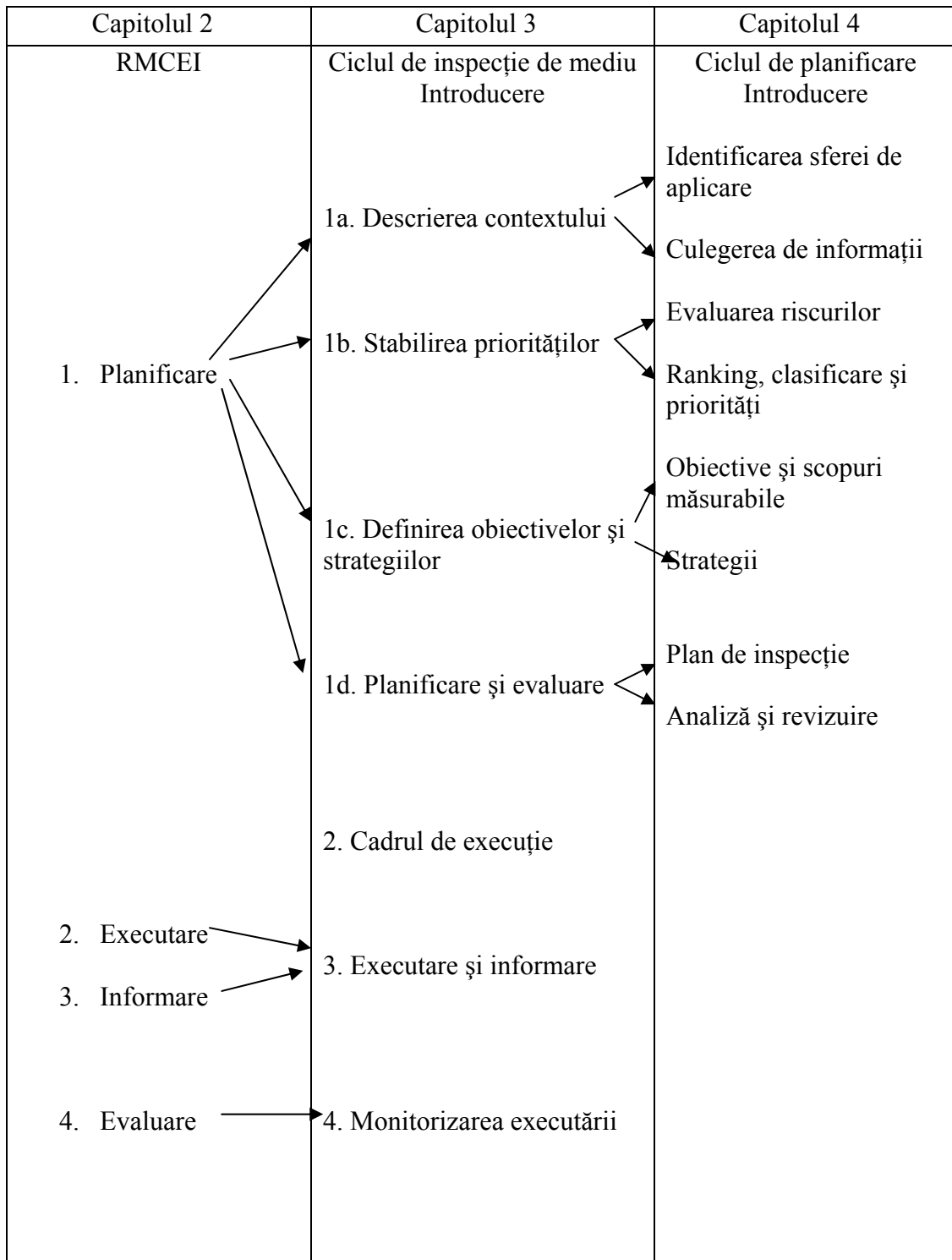
Înapoi la harta de navigare

secțiuni vei găsi acest link: - - ce te va duce înapoi la harta de navigare.

Pentru a înțelege bine ciclul de planificare, te sfătuim să citești cel puțin capitolele 3 și 4.

1.3. NAVIGARE

— Nivel de detaliere →

2 Criterii minime de planificare în RMCEI

Ciclul de inspecție de mediu, după cum se va explica în capitolul 3, își găsește fundamentul în recomandarea Uniunii Europene privind criteriile minime pentru inspecția de mediu (RMCEI). În acest capitol se prezintă un mic rezumat al recomandării.

2.1 CONȚINUTUL CRITERIILOR MINIME DE PLANIFICARE

Conform RMCEI, toate activitățile de inspecție vor trebui să fie planificate în prealabil, prin planuri de inspecție care să acopere întreg teritoriul statelor membre și toate instalațiile controlate.

Planurile vor trebui să se bazeze pe cerințele legale ale Comunității Europene, conform cu un registru al instalațiilor controlate, o evaluare generală a temelor de mediu cele mai importante din zonă și o evaluare generală a stării de conformitate a instalațiilor controlate. Planurile vor trebui să țină cont de riscurile și impacturile asupra mediului ale instalațiilor și de orice informație relevantă disponibilă referitoare la instalațiile controlate, cum ar fi rapoartele operatorilor, date proprii de monitorizare, informațiile de la auditul de mediu și rezultatele inspecțiilor anterioare.

Minim, fiecare inspecție va trebui:

- să definească zona geografică pe care o va acoperi, care poate fi tot sau o parte din teritoriul unui stat membru;
- să acopere o perioadă de timp definită, de pildă un an;
- să includă prevederi specifice pentru revizuirea ei;
- să identifice amplasamentele specifice sau tipurile de instalații controlate luate în considerare;
- să recomande programele pentru inspecțiile de rutină, luând în calcul riscurile de mediu; aceste programe vor trebui să includă, unde este cazul, frecvența vizitelor la amplasamente pentru anumite tipuri sau pentru instalații controlate specifice;
- să prevadă o coordonare între diferite autorități de inspecție, unde este cazul.

Planurile de inspecție vor trebui să fie disponibile publicului, conform Directivei „Aarhus” (Directiva referitoare la accesul publicului la informația de mediu).

Proiectul anterior, „Să facem lucrurile corect” arată faptul că experții găsesc utile criteriile minime pentru planificare în RMCEI. Totuși, au observat că sunt recomandabile unele îmbunătățiri, inclusiv revizuirea RMCEI și / sau un ghid mai bun.

În special, experții au exprimat necesitatea de:

- a se accentua pe faptul că autoritățile de mediu lucrează într-un context determinat de multe teme adiționale legislației europene;
- să se facă distincția mai clară între nivelul (strategic) de stabilire a priorităților și nivelul (operațional) de planificare a muncii actuale;
- să descrie cu o mai mare claritate cum ar trebui desemnate prioritățile, subliniind faptul că sunt diferite criteriile pentru determinarea priorităților și că acestea trebuie să fie evaluate corespunzător și transparent, prin strângerea de informații și folosind o abordare sistematică;
- să acorde o mai mare atenție stabilirii de obiective pentru inspecții și să definească indicatorii de îndeplinire.

Ghidul de față are ca obiectiv clarificarea acestor teme.

A se avea în vedere faptul că acest ghid are scopul de a ajuta la implementarea RMCEI actuale (2001). În prezent, RMCEI este evaluată (2007-2008). Ghidul s-a realizat în paralel cu proiectul „Intrări IMPEL pentru o mai bună dezvoltare a RMCEI”. În același timp, s-a realizat și inclus în raportul aceluși proiect o propunere pentru corectarea punctului IV din RMCEI. În cazul în care RMCEI a fi corectată mai mult, ghidul va fi actualizat.

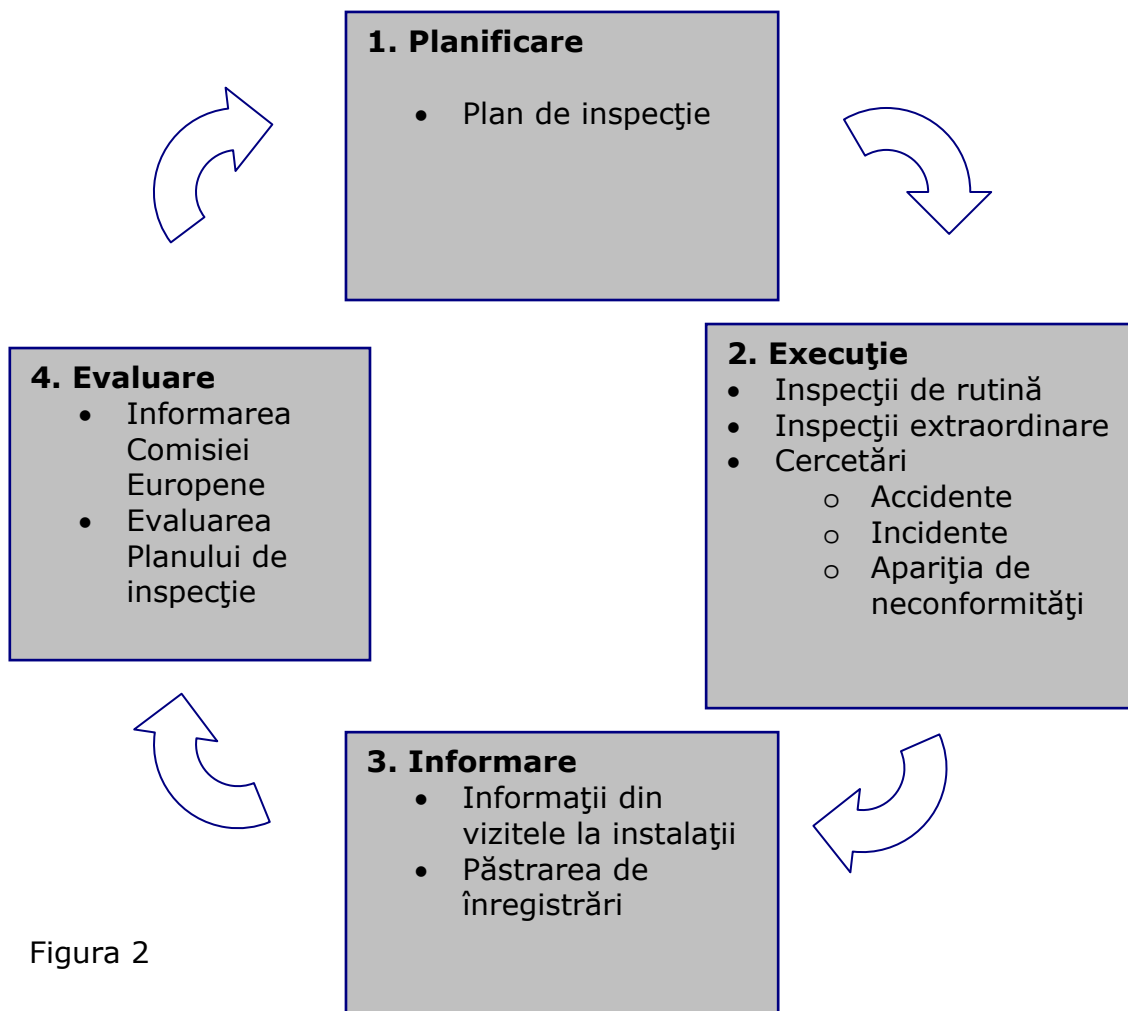

Figura 2

2.2 PLANIFICAREA CA PAS ÎN CADRUL PROCESULUI DE INSPECȚIE

Este important de avut în vedere că planificarea nu este o activitate izolată. Este intim legată de alte activități, așa cum o arată în mod clar RMCEI.

Temele pe care le abordează RMCEI se pot grupa în următoarele paragrafe:

- *planificare*: stabilirea de planuri pentru inspecțiile de mediu;
- *execuție*: realizarea de inspecții și cercetări ale accidentelor, incidentelor și cazurilor de neconformități
- *informare*: informații din inspecții, accidente și incidente și stocarea datelor de la inspecții
- *evaluare*: evaluarea implementării planurilor de inspecție pentru scopuri interne și informarea Comisiei Europene sau a unor terțe părți.

Activitățile descrise în aceste paragrafe sunt conforme cu cei patru pași succesivi din RMCEI. A se vedea figura 2.

Pașii succesivi din recomandare, din figura 2, formează ciclul de inspecție de mediu. Acest ciclu se modifică și se îmbunătățește în capitolul 3. Capitolul 3 analizează mai detaliat elementele ciclului. De asemenea, introduce un nou ciclu, ciclul de planificare, care e parte din ciclul de inspecție de mediu.

3 Ciclul de inspecție de mediu

3.1 INTRODUCERE

Când privim mai îndeaproape ciclul de inspecție de mediu, ne dăm seama că procesul este mai complicat și că este folositor să se facă o nouă distincție ce are ca rezultat următorii șapte pași:

1. Descrierea contextului
2. Stabilirea priorităților
3. Definirea obiectivelor și strategiilor
4. Planificarea și evaluarea

Și

5. Cadrul de execuție
6. Executarea și informarea
7. Monitorizarea executării

Pașii 1, 2, 3 și 4 formează procesul de planificare, care este un proces ciclic, dat fiind faptul că revizuirea planului de planificare poate determina elaborarea unui nou plan de inspecție sau modificarea celui existent.

Pașii 5, 6 și 7 au loc după ce planul de inspecție s-a finalizat. Aceștia reprezintă intrarea spre revizuirea planului de inspecție. Împreună cu pasul 4, formează de asemenea un ciclu. *Figura 3* unește aceste două cicluri.

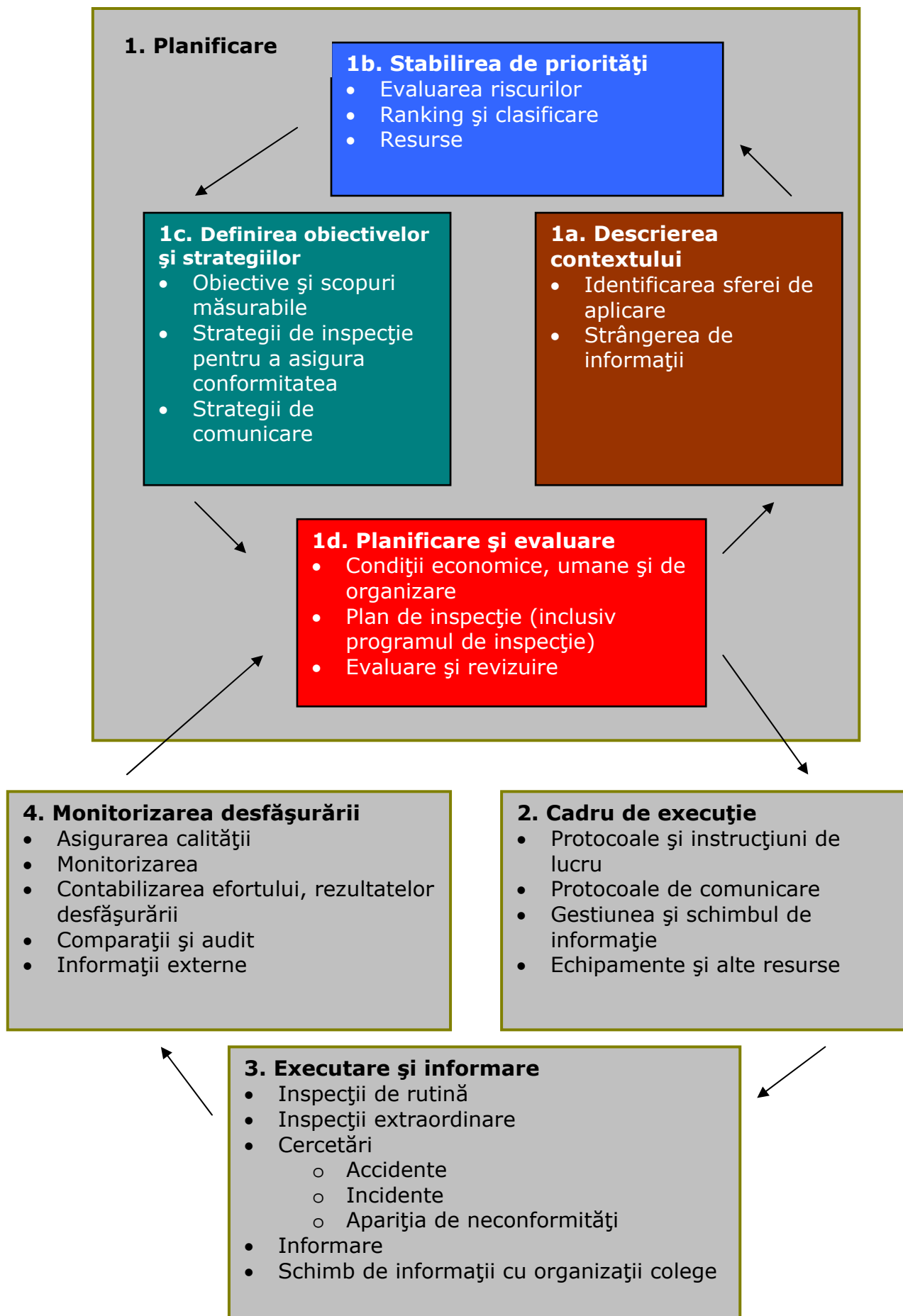

Figura 3

Primul pas în acest proces ciclic este „Descrierea contextului” (căsuța 1a în figura 3). În acest caz, autoritatea de inspecție analizează, printre altele, sarcinile sale statutare. Această parte stabilește mediul de aplicare a planului de inspecție. Pe lângă identificarea mediului de aplicare, este necesar să se strângă informații pentru realizarea unei evaluări de risc.

Al doilea pas este „Stabilirea de priorități” (a se vedea căsuța 1b din figura 3). Acest pas începe cu o evaluare a riscurilor. Evaluarea riscurilor se va concretiza printr-o listă cu instalațiile sau activitățile clasificate și prioritizate. În acest pas, de asemenea, se stabilesc prioritățile. Cu alte cuvinte, ceea ce va primi atenția necesară (și câtă) și ce nu o va primi. Ieșirea din acest pas, lista cu priorități (pentru o perioadă determinată de timp) este intrarea în pasul următor.

Al treilea pas este „Definirea obiectivelor și strategiilor” (căsuța 1c din figura 3). În cadrul acestui pas, autoritatea de inspecție identifică scopuri și obiective. Aceste obiective și scopuri se pot prezenta cantitativ și / sau calitativ. Când este clar ceea ce dorim să obținem, putem defini sau modifica strategiile de inspecție cu scopul de a atinge aceste scopuri și obiective. Ieșirea din acest pas, obiectivele, scopurile măsurabile și strategiile de inspecție, vor fi parte din intrarea în pasul următor.

Al patrulea pas este „Planificarea și evaluarea” (căsuța 1d din figura 3). În cadrul acestui pas, se desfășoară planul de inspecție. Planul de inspecție cuprinde o perioadă de timp definită și descrie și explică măsurile adoptate în căsuțele 1a, 1b și 1c. Parte din planul de inspecție este un program de inspecție. Programul de inspecție ar putea fi o anexă a planului de inspecție sau un document separat menționat în planul de inspecție.

Al cincilea pas este „Cadrul de execuție” (căsuța 2 din figura 3). Înainte de a putea fi realizate inspecțiile, trebuie să ne asigurăm că se respectă toate condițiile necesare. Procedurile și instrucțiunile de lucru corespunzătoare, atribuțiile și competențele și echipamentul trebuie să fie pregătite.

Al șaselea pas este „Executarea și informarea” (căsuța 3 din figura 3). În cadrul acestui pas, s-a realizat inspecția. Aici s-au realizat inspecțiile de rutină și extraordinare și s-au scris rapoartele referitoare la rezultate. Datele referitoare la inspecțiile realizate, rezultatele și monitorizarea lor trebuie stocate într-o bază de date accesibilă.

Etapa a șaptea a procesului este „Monitorizarea executării” (căsuța 4 din figura 3). Pentru a ne asigura de atingerea obiectivelor și scopurilor noastre, trebuie să controlăm rezultatele (s-au realizat activitățile prevăzute?) și rezultatele (care au fost efectele activităților noastre?). Această informație se va utiliza pentru revizuirea planurilor și pentru prezentarea de rapoarte diferitelor părți interesate, de pildă ministrul responsabil, parlamentul, publicul, în general, Comisia Europeană, etc.

De la pasul de „Monitorizare a executării” revenim la pasul de „Planificare și evaluare” (cadrul 1d). Planul de inspecție (inclusiv programul de inspecție) va fi analizat și probabil revizuit, bazându-ne pe rezultatele monitorizării dar și pe modificările posibile aduse căsuței 1a (Descrierea contextului).

În următoarele 7 secțiuni, se va elabora mai detaliat ceea ce s-a descris anterior.

3.2 DESCRIEREA CONTEXTULUI (CĂSUȚA 1a)

Descrierea contextului este un prim pas al abordării sistematice pentru planificarea inspecțiilor și o informație necesară pentru identificarea și analizarea riscurilor. Un inventar complet al contextului în care trebuie să acționeze autoritatea este vital pentru definirea activităților sale și stabilește mediul de aplicare al planului de inspecție. Acest mediu este, în mod normal, identificat prin elemente generale, cum ar fi misiunea și obiectivele autorității și, în special, sarcinile sale statutare și competențele sale. Este important să se aibă în vedere faptul că autoritatea de inspecție, de asemenea, este obligată de politici naționale, regionale sau locale ce sunt stabilite de alții. Pe lângă asta, este posibil ca inspecția să ia în calcul păreri particulare exprimate de opinia publică, organizații non-guvernamentale, industrie sau alte părți interesate. La un nivel mai detaliat, se pot strânge informații despre firmele și instalațiile ce cad în competența autorității în chestiune, inclusiv date despre impactul asupra mediului; situația autorizărilor, starea de conformitate etc. Parte din această informație se obține prin activități de inspecție (căsuța 3). Aceste date sunt, de asemenea, evaluate în procesul de monitorizare a executării. Datele strânse în cadrul acestui pas se utilizează pentru a duce la bun sfârșit un proces de evaluare a riscurilor, așa cum se schițează în pasul următor.

Intrări: Legislația și reglementările pertinente, obligațiile legale pentru inspecție, politici guvernamentale și de mediu, evaluări de mediu și altele, rapoarte de gestiune, rapoarte de inspecție, reclamații, date din monitorizarea execuției (căsuța 4).

Ieșiri: Date din analiza riscurilor.

3.3 STABILIREA PRIORITĂȚILOR (CĂSUȚA 1b)

Stabilirea de priorități începe cu o analiză a riscurilor. Riscul trebuie să fie înțeles aici într-un sens larg: include orice factor pe care autoritatea de inspecție vrea să îl ia în calcul când se desemnează priorități.

Resursele limitate, pe de o parte, și multitudinea și varietatea sarcinilor² statutare, pe de altă parte, fac necesară stabilirea unor priorități clare. Prioritățile se stabilesc folosind rezultatele analizei riscurilor care pot fi strânse pe o listă sau pot fi o viziune generală asupra tuturor instalațiilor și activităților identificate / selecționate și riscurile lor respective. Aceste instalații și activități pot fi clasificate pe baza riscurilor evaluate, de pildă, în „risc înalt”, „risc mediu” și „risc scăzut”. Pe lângă acestea, abordarea inspecției poate să difere pentru fiecare nivel: nivelul cel mai înalt de risc se va bucura de cea mai multă atenție din partea autorității de inspecție. Drept consecință a abordării inspecției se determină și cererea de resurse disponibile și, de aceea, este foarte importantă pentru planul de inspecție și programul de inspecție.

Evaluarea riscurilor se poate realiza la niveluri diferite. A se vedea *figura 4*.

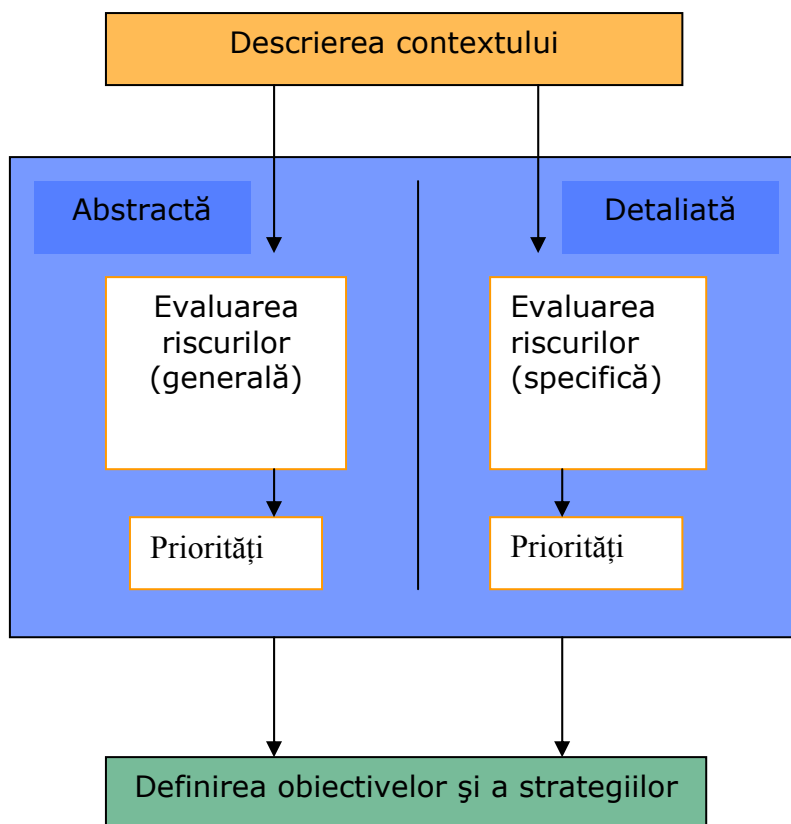

Figura 4

O autoritate de inspecție cu o mare varietate de sarcini asumate trebuie, în primul rând, să realizeze o analiză a riscurilor „la nivel abstract” (de pildă, inspecții ale instalațiilor IPPC, de exploatare forestiere ilegale sau de amenajare teritorială). Aceasta se va numi o evaluare „generală” de riscuri.

Cu toate acestea, o unitate din cadrul autorității de inspecție ce se ocupă de probleme specifice (de pildă, de instalațiile IPPC) și care nu are alte sarcini poate face doar o evaluare de risc la nivel detaliat (evaluare „specifică” de risc). Cu alte cuvinte, diferitele procese de evaluare a riscurilor se realizează la nivel diferit de detaliere de către același personal sau de către un personal diferit. Deși criteriile de risc pot fi diferite în cazul diferitelor evaluări de risc, metoda trebuie să fie aceeași. Autoritatea de inspecție poate consulta terțe părți atunci când face o evaluare a riscurilor. Consultările autorităților pot crea ocazia de a împărtăși date cu alte autorități de inspecție, să unească evaluări de risc etc.

De asemenea, este posibilă combinarea evaluărilor de risc. A se vedea *figura 5*. În acest punct, realizarea unei evaluări de risc specifice

perfecționează rezultatele unei evaluări mai generale. De pildă, în evaluarea de risc generală prioritățile s-au stabilit între diferitele sarcini statutare, cum ar fi inspecțiile instalațiilor IPPC, instalațiilor SEVESO, cerințele legale pentru protejarea naturii, transportul de deșeuri etc. Rezultatul evaluării de risc îl reprezintă un punctaj al riscului pentru fiecare sarcină, ceea ce poate fi folosit ca orientare pentru alocarea timpului de inspecție disponibil. Acest rezultat este intrarea pentru analiza de risc specifică.

De pildă, aici s-a realizat o evaluare de risc pentru fiecare instalație IPPC și fiecare primește un punctaj de risc. Din nou, trebuie să se aloce instalațiilor un timp pentru inspecție.

Rezultatul oricărei metode dintre acestea este că autoritatea de inspecție, printr-un proces clar și sistematic, va putea desemna resursele necesare pentru sarcinile generale și, de asemenea, pentru lucrări specifice în cadrul sarcinilor generale.

Această stabilire a priorităților dă posibilitatea autorității de inspecție de a explica căror categorii de instalații și căror activități va acorda atenție și în ce măsură. Aceste priorități și strategiile lor de inspecție corespunzătoare se pot comunica părților interesate și grupurilor relevante. Aici, autoritatea de inspecție clarifică diferențele între resursele disponibile și cele de care au nevoie. În acest fel, autoritatea de inspecție asigură transparența procesului de prioritizare a muncii.

Intrări:	Date pentru evaluarea riscurilor.
Ieșiri:	Prioritățile desemnate.

3.4 DEFINIREA OBIECTIVELOR ȘI A STRATEGIILOR (CĂSUȚA 1c)

Bazându-se pe priorități, autoritatea de inspecție stabilește obiective și scopuri. Ieșirile și rezultatele trebuie să fie monitorizate pentru a stabili dacă aceste obiective și scopuri se pot îndeplini. În general, acest lucru se face folosind indicatorii de desfășurare. Unele exemple de indicatori de rezultate ce ar putea fi utile sunt:

- cantitatea de incidente și plângeri apărute;
- nivelul de conformitate;
- respectarea obiectivelor de reducere a anumitor factori poluatori și a anumitor riscuri în amplasamentele reglementate sau controlate de către autoritatea de inspecție;
- îmbunătățirea calității apei, aerului, solului, prin acțiuni de inspecție și / sau cooperare cu alte autorități.

Autoritatea de inspecție își poate lega obiectivele de anumite strategii de inspecție pentru a asigura că obiectivele pot fi atinse într-un mod efektiv și eficient, fără să apară sarcini în plus pentru companie și autoritate. În plus, se pot adopta și utiliza anumite strategii de comunicare pentru schimbul intern de informație cu alte autorități competente.

Teme ce pot fi tratate:

- cooperarea și schimbul de informație între organizațiile de inspecție și alte autorități;
- forma și caracterul inspecției;
- efectul comportamentului operatorului în legătură cu frecvența inspecției;
- calea administrativă și / sau penală de urmat în caz de neconformitate, ce trebuie să fie fermă, justă și neechivocă.

Termenul de strategie în documentul de față se referă la calea prin care se ating obiectivele.

Intrare: Priorități desemnate.

Ieșire: Obiective și scopuri măsurabile și strategii de inspecție și comunicare.

3.5 PLANIFICAREA ȘI EVALUAREA (CĂSUȚA 1d)

Bazându-se pe pașii anteriori (1a, 1b y 1c), autoritatea de inspecție trebuie să elaboreze un plan și un program de inspecție. Prin plan de inspecție se poate înțelege un plan strategic care nu conține informații operaționale (de pildă, nu includea nume de instalații sau inspecțiile planificate și tipul / datele planificate).

Un plan de inspecție descrie:

- obiectivele pe care vrea să le atingă autoritatea de inspecție, în funcție de misiunea și sarcinile sale;
- politica și condițiile de mediu, legale, de organizare, financiare și alte lucruri relevante referitor la locul unde autoritatea va face inspecția;
- strategiile pe care le adoptă autoritatea de inspecție pentru a realiza activitățile sale de inspecție;
- cum se stabilesc prioritățile legate de activitățile de inspecție, având în vedere aceste obiective, condiții și strategii;
- propriile priorități.

Publicul, în general, are dreptul de a ști ceea ce a planificat autoritatea de inspecție pe o perioadă determinată (ar trebui să fie transparentă) și planul ar trebui să fie la dispoziția publicului. Totuși, autoritatea de inspecție poate alege să nu facă publică o parte din plan (de pildă, programul de inspecție). Acest lucru se întâmplă din cauză că se efectuează inspecții și controale neanunțate ce trebuie să se facă fără notificare pentru a fi eficiente.

Planul de inspecție se va utiliza pentru elaborarea unui program de inspecție. Acest program ar trebui să includă informații precum nume de instalații, date, tipuri de inspecții, inspecitori desemnați etc.

Atunci când se elaborează planul și programul de inspecție, este necesar să se ia în considerare circumstanțele omenești, economice și de organizare. Planul și programul ar trebui să fie în consonanță cu resursele și bugetul disponibil și cu structura organizației.

Analiza și revizuirea planului de inspecție fac, de asemenea, parte din această etapă. Când continuăm procesul, după etapa de „Monitorizare a executării” (căsuța 4), revenim la această etapă (căsuța 1d). Bazându-se pe monitorizare și evaluare planul de inspecție (inclusiv programul) va fi analizat și probabil revizuit.

Intrări: Contextul, evaluarea riscurilor, prioritățile, obiectivele și scopurile măsurabile și strategiile de inspecție și comunicare și rezultatele monitorizării randamentului.

Ieșire: Planul și programul de inspecție.

3.6 CADRUL DE EXECUȚIE (CĂSUȚA 2)

Cadrul de execuție ajută la facilitarea diferitelor activități de inspecție, de pildă controale, prin vizite la amplasamente, aplicarea de acțiuni regulamentare, cum ar fi impunerea de sancțiuni, asistență pentru a asigura conformitatea prin campanii de informare.

Cadrul de execuție ar trebui să cuprindă (fără a fi în ordinea preferințelor):

- protocoale și instrucțiuni de lucru pentru inspecțiile de rutină și extraordinare
- proceduri de impunere de sancțiuni
- elaborarea de manuale de inspecție și de aplicare a legislației
- protocoale de comunicare cu publicul (accesul la informație) și cu Industria
- gestionarea informației (de pildă, sisteme de informare) și schimbul de informații (în cadrul organizației și cu organizațiile învecinate)
- condiții de realizare
 - autorizații și competențe clare (de exemplu, dreptul legal de a accede la amplasament și la informație);
 - sistemul de planificare, programare și monitorizare
 - echipamente și materiale necesare (de exemplu, calculatoare, transport, mijloace de comunicare)
 - întreținerea și calibrarea echipamentelor

Intrări: Planul de inspecție (conține informații despre etapele 1a, 1b și 1c) incluzând programul.

Ieșire: Condițiile pentru realizarea inspecțiilor.

3.7 EXECUTAREA ȘI INFORMAREA (CĂSUȚA 3)

În această etapă se realizează inspecțiile: se pregătesc și se execută diferitele activități de inspecție (orientate să verifice și să ofere asistență pentru a se putea conforma). Activitățile tradiționale de inspecție se pot împărți în i) inspecții (fizice) de rutină (la amplasament), ii) inspecții (fizice) speciale și iii) asociate cu acestea din urmă, cercetarea incidentelor care implică atât inspecții la amplasament cât și o serie de alte acțiuni complementare. Multe dintre aceste inspecții pot și trebuie să fie realizate conform protocoalelor standard și instrucțiunilor de lucru (ce au fost elaborate în etapa anterioară). Cooperarea și schimbul de informație cu organizațiile vecine este, de asemenea, parte din această etapă.

Informațiile despre activitățile de inspecție realizate, rezultatele și urmarea lor (sanctiunile impuse) ar trebui stocate în baze de date accesibile.

Executarea și informarea ar trebui să cuprindă cel puțin următoarele puncte (fără a fi în ordinea preferințelor; este vorba de o clasificare orientativă ce poate fi suferi schimbări de ordine în funcție de structurarea programului de inspecție din fiecare țară în parte. Important este ca, în ceea ce privește ansamblul activităților de inspecție, toate punctele menționate în continuare să fie acoperite).

- Referitor la programul de vizite de rutină la amplasamente
 - Examinarea impactului asupra mediului prin:
 - Programul de inspecție
 - Cerințele legale comunitare
 - Dispozițiile de organizare a inspecției
 - promovarea și susținerea cunoștințelor și a abilităților operatorului
 - evaluarea avizelor și a autorizațiilor
- Referitor la vizitele speciale la amplasament
 - plângeri
 - accidente și incidente
 - neconformități
 - (nevoia de) a emite un nou aviz
 - (nevoia de) a reînnoi avizul
- cercetarea de accidente / incidente / neconformități
 - clarificarea cauzei și a impactului
 - responsabilități, obligații și consecințe
 - concluzii înaintate autorității de inspecție
 - Urmările ce trebuie realizate
 - Acțiuni pentru îmbunătățirea / îndreptarea impactului
 - Acțiuni de prevenire
 - Acțiuni luate de operator
 - Acțiuni și măsuri de aplicare
- alte activități de control și asistență pentru conformare, cum ar fi evaluarea datelor de la monitorizarea operatorului, organizarea de campanii de informare etc.

- Informare
 - După fiecare vizită
 - Procesare / stocare de date de la inspecții
 - Evaluarea noilor măsuri
 - Versiunea finală
 - Păstrarea de înregistrări ale rapoartelor
 - Bază de date accesibilă
 - Comunicări către operatori
 - La dispoziția publicului
- * Schimb de informații cu organizațiile colegi

Intrări: program de inspecție și executare a activității.
Ieșire: Activități de inspecție și rezultatele.

3.8 MONITORIZAREA EXECUTĂRII (CĂSUȚA 4)

Autoritatea trebuie să acționeze pe baza supravegherii sistematice a inspecției, a procesului de execuție, a rezultatelor și efectelor sale.

Supravegherea executării este necesară pentru ca autoritatea de inspecție să se informeze în interior, în cadrul național sau în cadrul UE și să verifice dacă obiectivele și scopurile s-au atins. Este important să se utilizeze indicatorii de execuție semnificativi pentru a evalua eficiența planului de inspecție. Dacă se înțelege mai bine eficiența, se poate ajuta să se stabilească ce instrumente și strategii funcționează cel mai bine pentru a asigura conformitatea și a permite publicului și părților interesate să examineze dacă autoritatea de inspecție își îndeplinește responsabilitățile. Supravegherea se poate realiza pe niveluri diferite. La nivelul programului de inspecție, supravegherea periodică a evoluției ar trebui realizată în legătură cu indicatorii de execuție (de pildă, numărul prevăzut de inspecții în comparație cu inspecțiile realizate propriu-zis). Acest lucru ar trebui să ofere informații despre executarea programului, ce poate fi semestrial sau trimestrial. De asemenea, ar trebui să includă monitorizarea acțiunilor luate în urma inspecțiilor sau plângerilor, ca de pildă notificările legale emise.

Supravegherea executării ar trebui să se realizeze, de asemenea, la niveluri mai înalte, în legătură cu succesul planului. Aici s-ar putea include măsurile rezultatelor planului, obiectivele și scopurile măsurabile (de exemplu, îmbunătățiri generale ale mediului, creșterea gradului de conformitate și informare externă a rezultatelor / ieșirilor, la nivel național sau la nivelul UE).

Monitorizarea executării ar trebui să cuprindă cel puțin (fără a fi în ordinea preferințelor):

- Monitorizarea:
 - Desfășurării personalului (ieșiri)
 - Monitorizarea rezultatelor (rezultate)
- Contabilizarea efortului, rezultatelor executării
 - Rapoarte anuale
 - Raport despre acordurile cu alte organizații de inspecție
 - Intrări ale ciclului regulamentar
 - Feedback-ul rezultatelor și recomandărilor
- comparații și audit
- informări externe
- disponibilitate pentru public
- publicul de la nivel local, regional și național

- date despre dotarea cu personal și resurse
- rolul și desfășurarea lor în legătură cu planul de inspecție
- rezumatul inspecțiilor realizate
- gradul de conformitate
- acțiuni luate în urma plângerilor, accidentelor și incidentelor
- acțiuni luate în urma neconformităților

Intrări: Informații din activitățile de inspecție și rezultate.

Ieșiri: Informații despre revizuirea planului de inspecție (rezultat) și a programului de inspecție (ieșire) și rapoarte pentru uz extern.

4 Ciclul de planificare

4.1 INTRODUCERE

În sub-capitolele 3.2 și 3.5 s-a făcut o descriere a celor patru pași ce formează ciclul de planificare.

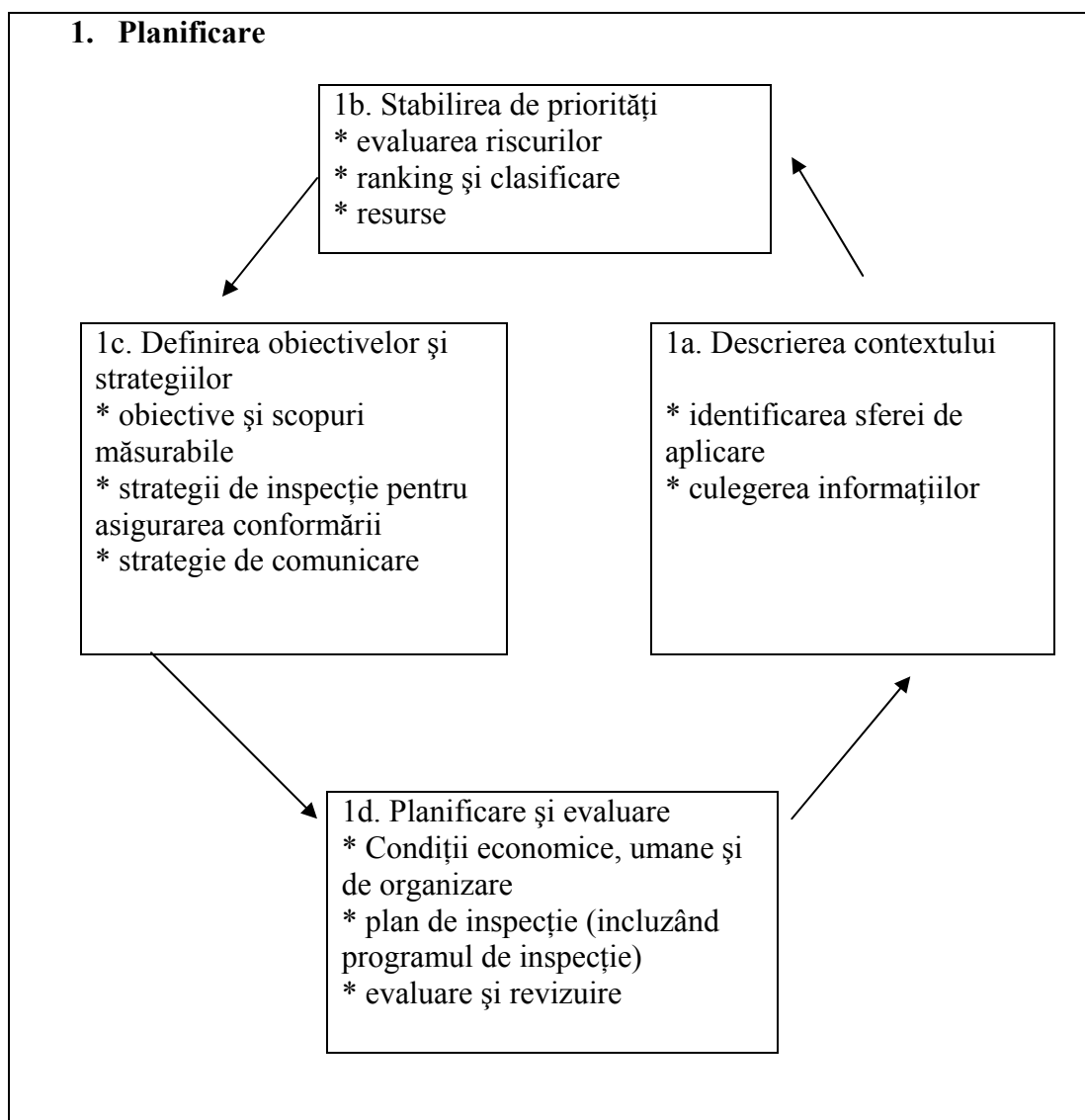

Figura 6

În următoarele opt sub-capitole se vor descrie mai detaliat accésit patru pași. Se pot distinge elemente diferite ale acestor etape. Graficul din colțul dreapta sus al fiecărei secțiuni indică poziția elementului în ciclul de planificare.

4.2 IDENTIFICAREA SFEREI DE APLICARE

Identificarea sferei de aplicare este parte din căsuța 1a "Descrierea contextului".

Acest element încearcă să identifice zonele și activitățile ce trebuie să facă obiectul examinării în etapele ulterioare ale procesului de planificare și stabilește cadrul de aplicare al planului de inspecție. Împreună cu elementul de "strângere de informații" (sub-capitolul 4.3) formează intrarea pentru evaluarea riscului.

Tabelul 1 furnizează o listă cu toate elementele relevante pe care trebuie să le aibă în vedere autoritatea de inspecție când face inventarul.

Factorii relevanți pentru identificarea sferei de aplicare sunt (în ordine aleatorie):

- Zona geografică pentru care are competențe autoritatea de inspecție
- Misiunea și finalitatea* (în general) autorității de inspecție
- Rezultatele de mediu pe care autoritatea de inspecție vrea să le obțină
- Sarcinile statutare și competențele autorității de inspecție
- Legislația aplicabilă, la nivel european, național sau regional, conform căreia autoritatea de inspecție are competențe pentru a face inspecții
- Obligațiile inspecției, stabilite prin legislația europeană
- Politicile de mediu (naționale) stabilite și prioritățile
- Interesul părților implicate (de exemplu, organizațiile non-guvernamentale, ramurile industriei)
- Părerile publice
- Înregistrări ale activităților și instalațiilor asupra cărora autoritatea de inspecție are competențe (nivelul de detaliere trebuie să fie stabilit de către statul membru).
- Sectoarele industriale
- Tipurile și mărimile
- Numărul și distribuția geografică a instalațiilor
- Elementele relevante ale mediului (apa, aerul, securitatea etc) asupra cărora autoritatea de inspecție are competențe

*Din documentul *Criterii minime pentru inspecții – planificarea și informarea inspecțiilor*: "Scopul autorității de inspecție poate varia în funcție de circumstanțele existente în zona de jurisdicție. Ca exemple de anumite finalități se pot considera îmbunătățirea mediului, o reducere a numărului de incidente poluatoare, a morților peștilor sau a plângerilor, pentru a crește conformitatea într-un anumit sector industrial".

- Resurse ale inspecției (economice și umane) disponibile pentru autoritatea de inspecție
- Tipurile de activități de inspecție ce vor fi tratate (controlul, promovarea conformării, educarea, transferul de informație etc.)

Tabelul 1, *Factori relevante pentru identificarea sferei de aplicare.*

4.3 CULEGEREA INFORMAȚIILOR

Strângerea de informații este parte din căsuța 1a, "Descrierea contextului".

Acest element încearcă să adune informații mai detaliate necesare pentru realizarea unei evaluări de risc în zonele și activitățile / instalațiile controlate care au fost identificate în sub-capitolul 4.2. Oferă intrarea pentru evaluarea riscurilor. Cu alte cuvinte, oferă informațiile de care are nevoie autoritatea de inspecție pentru a estima și a calcula diferitele riscuri ce au legătură cu aceste zone și activități pentru a desemna priorități unor anumite zone și activități.

Informații despre următoarele probleme pot fi relevante în acest sens:
Mediu

- Teme de mediu (mediu înconjurător, securitate, sănătate publică, natură) în mod special relevante pentru zona în chestiune
- Informațiile statului și tendințele în ceea ce privește mediul (de exemplu, rețele de supraveghere)

Instalații

- Necesități / aspecte din sectorul specific, de pildă cunoștințe, atitudine, cultură, conformare, economia grupurilor (industriale) destinate
- Informații despre numărul, localizarea și ramurile IMM-urilor din zona reglementată ce se află în sfera de aplicare a planului de inspecție
- Frecvența (minimă) a inspecțiilor bazate pe legislația (națională) sau pe obiective locale sau naționale
- Informații despre instalațiile / activitățile controlate, cu mar fi:
 - Situația referitoare la cerințele legale și la autorizări
 - Emisii / descărcări (rezultate în urma monitorizării emisiilor), impactul asupra mediului, riscul, accidente / incidente
 - Complexitatea
 - Localizarea
 - Registrul cu evoluția conformității (istoricul inspecțiilor)
 - Registrul executării (de exemplu, sisteme de management de mediu, sisteme de managementul securității, audit, experiențe ale autorităților de inspecție
 - Plângeri relevante

General

- Modificări de legislație ce trebuie implementate
- Calitatea și aplicabilitatea cerințelor legale și a autorizațiilor
- Cercetarea tipurilor de industrie, a obiectelor și a amenajării teritoriale făcută de terțe părți (de exemplu, universități, consilii statistice sau alte inspecții)
- Coordonarea și cooperarea cu alte autorități (de inspecție)
 - Feed-back și evaluarea inspecțiilor anterioare
 - Probabilitatea delictelor (de exemplu, dacă există beneficii economice importante atunci când un se respectă legislația)

Tabelul 2, *Informații relevante.*

Pentru a strânge, stoca și utiliza toate informațiile, autoritatea de inspecție trebuie să dispună de un sistem de gestiune a datelor eficient. Aplicațiile software sunt instrumente utile. Este important să existe sisteme de informații actualizate, de exemplu după fiecare inspecție atunci când instalațiile se modifică, atunci când se primesc plângeri sau când au loc accidente.

Gestiunea informațiilor

Pentru a realiza o bună gestionare a informațiilor este important să se eticheteze sau să se clasifice informația adunată. Se pot clasifica în diferite categorii toate instalațiile sau activitățile controlate prin legislația națională sau europeană relevantă (de exemplu, Directiva IPPC sau legea națională pentru protecția aerului) și / sau teme de mediu (de pildă securitatea externă). Dacă, de exemplu, securitatea externă devine o temă importantă din cauza unei serii de accidente similare, va fi mai ușor să se obțină mai multe date de la instalațiile controlate cu un risc de siguranță externă și, în consecință, să se evalueze ce resurse vor fi necesare pentru intensificarea activităților de inspecție în legătură cu aceste instalații.

Exemple de categorii ce se pot include:

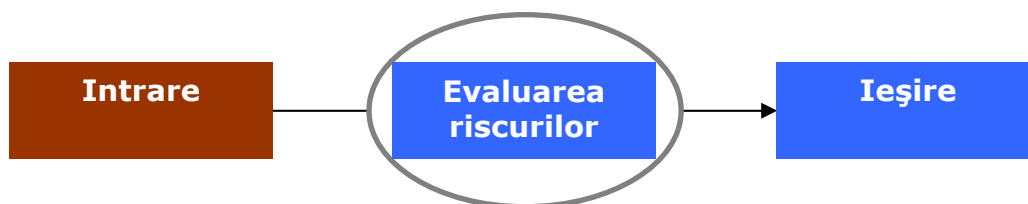
1. Teme de mediu	- Securitatea externă- Schimbări climatice- Poluarea solului- Deșeuri- Etc.
2. Legislație	- Legea națională de gestiune a deșeurilor- Legea națională de protecție a aerului- Etc.
- Directiva IPPC- Directiva SEVESO- Directiva WI- EMAS- Etc.
3. Unități organizaționale	- Inspectori de industrie- Inspectori pentru protecția mediului- Avocați- Etc.
4. Alocări bugetare	

Tabelul 3, *Liste de categorii.*

4.4 EVALUAREA RISCURILOR

Evaluarea riscurilor face parte din căsuța 1b „Stabilirea priorităților” și implică analiza și stabilirea riscurilor (include opinia experților).

Riscul se definește aici într-un sens mai extins: include orice factor pe care autoritatea de inspecție trebuie să îl ia în calcul atunci când se desemnează priorități. Poate fi un risc de mediu, social, economic, de conformare etc.

Metoda de evaluare a riscurilor utilizată poate să difere de la o organizație la alta. La finalul acestei secțiuni apare o referire la exemple de evaluări de risc.

Criteriile de risc, ca impact asupra mediului, sunt evaluate frecvent printr-un proces de cuantificare a riscului, măsurând efectul și probabilitatea ca acestea să aibă loc. Efectul se poate măsura observând impactul (de exemplu, se poate întâmpla ca efectul așteptat asupra mediului să fie evident și să aibă un rezultat permanent) și magnitudinea (de exemplu, se poate ca efectul negativ să apară în toată zona observată). Un risc cu un efect asupra mediului potențial ridicat și o probabilitate scăzută de apariție va putea fi tratat diferit față de unul cu efect scăzut și cu o înaltă probabilitate.

Criteriul de risc utilizat depinde de sarcinile autorității de inspecție și de elementele (activitățile / instalațiile controlate) ce vor fi evaluate. Nu este posibil să se dea o listă limitată a tuturor criteriilor de risc ce pot fi utilizate. Fiecare autoritate de inspecție își va defini propriile criterii. În tabelul următor se pot găsi exemple de astfel de criterii.

Următoarele criterii se pot utiliza la un nivel abstract (prioritizare între diferite sarcini):

- Impact asupra mediului
- Impact asupra sănătății publice
- Riscuri de securitate
- Impact social
- Impact legal, economic și financiar
- Sustenabilitate
- Evoluția conformării (uneori se utilizează drept criteriu de risc și alteori se utilizează să compenseze sau să corecteze rezultatele evaluării)

Următoarele criterii se pot utiliza la un nivel mai detaliat (stabilind priorități în cadrul unei sarcini, de pildă, între instalații sau într-un sector industrial):

- Experiența anterioară a inspectorului în instalația în chestiune
- Gradul de conformare sau istoricul conformării
- Comparație a conformării cu alte instalații din aceeași categorie
- Scara și complexitatea instalației
- Localizarea și sensibilitatea mediului înconjurător receptor
- Emisii
- Impact potențial (de pildă, în caz de accidente și incidente)
- Un sistem de management de mediu implementat (certificat)
- Percepția publică asupra instalației / plângeri de la terțe părți
- Incidente și accidente

Tabelul 4, *Lista cu exemple de criterii de risc.*

Nu toate criteriile din cadrul unei evaluări de riscuri au neapărat aceeași greutate. De aceea, unele metode de evaluare de riscuri permit să se ajusteze criteriul în funcție de un factor de ponderație. Acest factor face, de asemenea, posibilă realizarea de schimburi cu ușurință când apare o schimbare în politică.

În figura 7 se prezintă o metodă pentru evaluarea riscurilor. Se face un profil de risc pentru fiecare element (activitate sau instalație). Acesta constă în unele criterii de risc cu efecte conexe și cu probabilități. Modul de determinare a efectului și probabilității poate să difere, în funcție de metoda utilizată. În multe cazuri se pot utiliza tablele. În alte cazuri se fac calcule individuale. Profilul de risc poate să fie utilizat pentru a ajuta la stabilirea extinderii cu care ar trebui să se inspecteze elementul.

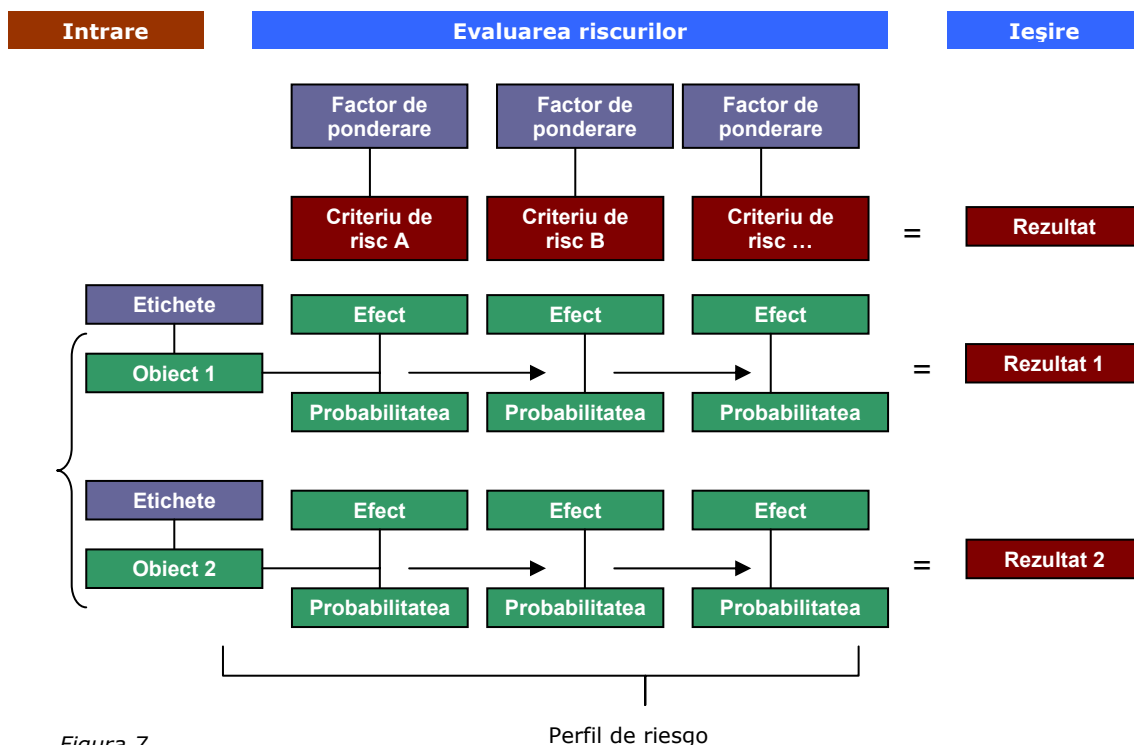

Figura 7

Figura 8 arată aceeași metodă ca și figura 7, dar în acest caz cu unele date suplimentare.

Pentru o evaluare a riscului generală, figura se poate interpreta astfel:

- sarcina IPPC are două etichete, departamentul de inspecție și departamentul de autorizări. Cele două departamente sunt implicate. Cantitatea de resurse necesare pentru IPPC este direct legată de diferitele departamente.
- Sarcinile REACH și transport de deșeuri sunt legate doar de departamentul de inspecție.
- Numerele ce apar în tabele pentru efect și probabilitate provin dintr-un tabel cu calcule realizate chiar pentru autoritatea de inspecție.
- Factorii de ponderare arată că criteriul „impact asupra mediului” este de două ori mai mare decât cel de „impact social” și de patru ori decât „aspectele economice”. Acest lucru va avea consecințe asupra rezultatului final.

Pentru o evaluare de risc specifică, graficul se poate interpreta astfel:

- instalația X are două etichete IPPC și SEVESO. Instalația Y are doar eticheta IPPC. Acum este posibil să se selecționeze datele de risc doar pentru IPPC sau pentru SEVESO.
- Cifrele pentru efect și probabilitate ce apar în cele două căsuțe provin din nou din tabele cu calcule făcute chiar de autoritatea de inspecție.
- Factorii de ponderare arată cum criteriul „evoluția conformării” este de 3 ori mai mare decât „securitatea” și „gestiunea deșeurilor”. Acest lucru va avea consecințe asupra rezultatului final.

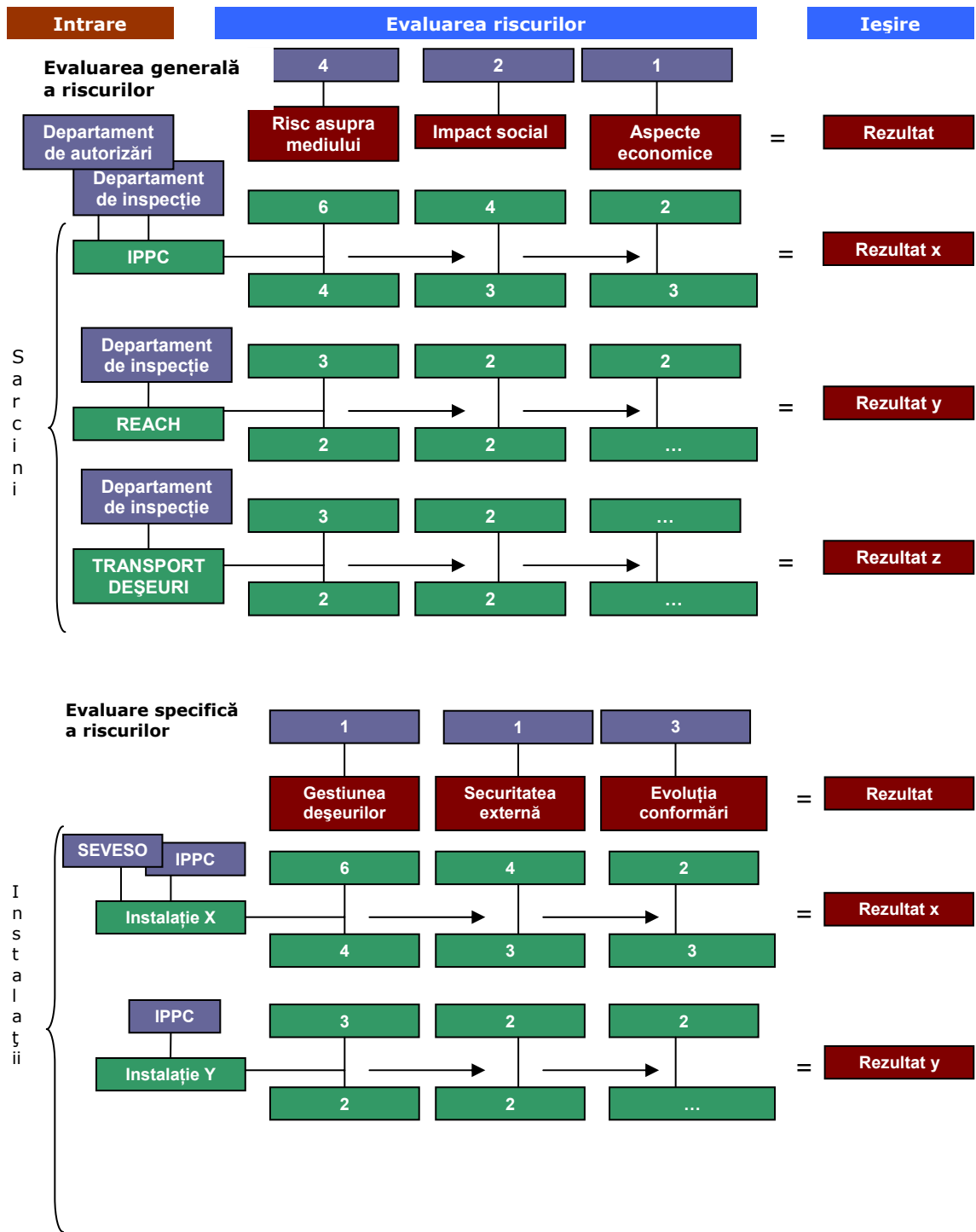

Figura 8

Evaluarea riscurilor furnizează chiar ea un profil de risc (a se vedea figura 7) al instalației sau al activității. Dacă criteriul de risc este bine selecționat, îi va oferi inspectorului o viziune generală bună asupra aspectelor care au nevoie de o mai mare atenție în timpul activităților de inspecție.

Când la evaluarea riscurilor (și, implicit, profilul) se utilizează, de asemenea, și onorariile pe care compania trebuie să le plătească, metoda trebuie să devină mai rafinată.

O alternativă pentru evaluarea riscurilor din modulele de instalații individuale este bazată pe o combinație de riscuri tipice ale unui sector de industrie și documentele lor de conformitate. În acest caz, aceste ramuri trebuie să fie eterogene.

Pentru bune practici în acest domeniu, a se consulta anexa 2.

4.5 RANKING, CLASIFICARE ȘI PRIORITĂȚI

Ranking, clasificare și priorități fac parte din căsuța 1b, "Stabilirea priorităților".

Acest element reprezintă ieșirea evaluării de riscuri cu care se pot stabili priorități. Trebuie să subliniem că în anumite sisteme acest pas este inclus chiar în metoda de evaluare (ca un instrument software) și nu ca pas separat, așa cum apare în prezentul ghid.

Ranking

Evaluarea riscurilor oferă cantități de riscuri sau punctaje ale instalațiilor sau ale activităților evaluate. În general, riscul cel mai ridicat are punctajul cel mai mare. Nivelul dintre rezultatul cel mai ridicat și cel mai scăzut depinde de sistemul folosit.

Clasificare

Pentru a stabili prioritățile, este important să existe o clasificare corespunzătoare. Cu aceasta, este posibil să se clasifice un risc în cadrul unei categorii de risc. Cu alte cuvinte, trebuie să se stabilească sub ce punctaj considerăm că riscul este încă scăzut și peste ce punctaj considerăm că riscul este ridicat. Numărul de categorii de risc depinde de sistemul utilizat (dacă este predefinit) și se poate ajusta. În următorul tabel se dă un exemplu.

Exemplu:
Dacă intervalul de risc este 10 puncte, putem să alegem următoarele categorii de risc:

Risc scăzut	0 la 3 puncte
Risc mediu	3 la 6 puncte
Risc ridicat	7 la 10 puncte

Tabelul 5, *Exemplu de categorii de risc.*

Priorități

Prioritățile pot fi legate de cantitatea de risc. Adică, un risc ridicat implică o prioritate înaltă. Autoritatea de inspecție poate să decidă ce înseamnă prioritate înaltă în ceea ce privește tipul și frecvența inspecțiilor necesare. Următorul tabel arată un exemplu simplu.

Exemplu:	
Risc scăzut	1 inspecție la fiecare 3 ani
Risc mediu	1 inspecție pe an
Risc înalt	3 inspecții pe an
Risc scăzut	1 control obișnuit aleatoriu în fiecare an
Risc mediu	1 control reprezentativ în fiecare an
Risc înalt	1 inspecție integrată

Tabelul 6, *Exemplu de cum se pot lega prioritățile de risc.*

Totuși, alegerea tipului corespunzător și a frecvenței inspecțiilor (risc înalt, mediu sau scăzut) pentru o anumită instalație sau activitate va depinde, de asemenea, de obiectivele specifice de inspecție care se doresc atinse (a se vedea secțiunea 4.6) și strategiile de inspecție care se consideră cele mai potrivite (a se vedea secțiunea 4.7).

Stabilirea priorităților constă în a hotărî câtă atenție trebuie acordată fiecărei instalații / activitate. Totuși, pentru anumite instalații / activități se stabilesc obligații legale de inspecție în autorizații sau în legislație. Aceste obligații pot stabili frecvența ce trebuie avută în vedere atunci când se fixează prioritățile. În aceste cazuri, autoritatea de inspecție poate varia abordarea (strategia) sau tipul de inspecție, în funcție de punctajul de risc.

Autoritățile de inspecție trebuie să știe că pentru stabilirea priorităților pentru a face o evaluare a riscurilor, este nevoie de informație actualizată, inclusiv date de la instalațiile / activitățile cu risc scăzut, informație strânsă prin inspecții (de exemplu, frecvența inspecției medii).

Resurse

În mod normal, cantitatea totală de personal disponibil este limitată și nu coincide neapărat cu timpul personalului necesar pentru a realiza toate activitățile de inspecție prioritizate. Este important să se rezolve această lacună în procesul de planificare și să se realizeze această problemă în planul de inspecție. Putem să alegem să ne adaptăm prioritățile. Dar, de asemenea, putem să ne adaptăm obiectivele sau strategiile de inspecție pentru anumite activități de inspecții prioritizate sau să analizăm din nou programul de inspecție.

În orice caz, trebuie să știm timpul total al personalului necesar pentru a realiza toate inspecțiile prioritizate. Și trebuie să analizăm timpul mediu necesar pentru executarea diferitelor tipuri de activități de inspecție. De pildă, trebuie să știm pentru fiecare tip de instalație controlată timpul mediu

necesar pentru realizarea unui anumit tip de inspecție de rutină, incluzând pregătirea, drumul, vizita la amplasament, prezentarea rapoartelor, (posibilele) acțiuni de supraveghere și păreri. Acțiunile de supraveghere (de pildă, sancțiunile sau măsurile represive) nu se pot planifica dinainte, iar timpul mediu necesar este bazat pe experiență.

Acesta va depinde de mărimea și complexitatea unui anumit tip de instalație și de media de înregistrărilor de conformare în cadrul sectorului etc³. Pe lângă inspecțiile menționate anterior, trebuie să includem timpul personalului necesar pentru sprijin administrativ și legal și pentru acțiunile de monitorizare (de pildă, acțiunile de supraveghere). Adesea se ia în considerare un procentaj din totalul perioadei de inspecție.

De asemenea, trebuie să se desemneze resursele pentru inspecțiile extraordinare (de exemplu, ca răspuns la plângeri și accidente). Este important să se rezerve timp pentru inspecțiile extraordinare. Timpul mediu necesar pentru aceste inspecții poate fi între 20% și 40% din timpul total al unei inspecții. Procentajul exact se stabilește conform experienței, ajungând la un echilibru între inspecțiile de rutină și cele extraordinare.

³ Unitățile de inspecție pot fi utile aici. Acestea se pot defini ca unități logice ce sunt dimensionate astfel încât inspectorul 1 să poată realiza o inspecție în timpul dat.

4.6 OBIECTIVE ȘI SCOPURI MĂSURABILE

Obiectivele și scopurile măsurabile fac parte din căsuța 1c, "Definirea obiectivelor și strategiilor."

Prioritățile pe care le-am stabilit în capitolul anterior ne informează despre instalațiile / activitățile ce au nevoie de atenția noastră. O dată stabilite prioritățile, este vremea să definim obiectivele și scopurile. Obiectivele care se definesc aici nu trebuie să se confunde cu obiectivele generale pe care autoritățile de inspecție trebuie să le aibă în vedere ca parte a contextului (secțiunea 4.2) și sunt intrarea pentru evaluarea riscurilor.

Obiectivele și scopurile

Obiectivele se stabilesc pentru a atinge o finalitate⁴ generală. Scopurile sunt acțiuni pe care trebuie să le realizăm pentru a atinge aceste obiective. De exemplu: un obiectiv poate să fie să se reducă neplăcerile cauzate de mirosul agriculturii intensive dintr-o anumită zonă, iar scopul corespunzător este să se reducă numărul de plângeri din această zonă cu un 40%. Obiectivele și scopurile nu acoperă neapărat aceeași perioadă de timp (de exemplu, termen lung, mediu și scurt).

Monitorizarea desfășurării, cum s-a arătat în secțiunea 3.8 este posibilă doar când scopurile pe care le definim sunt măsurabile. Dar înainte de a face acest lucru, trebuie să știm că suntem capabili să spunem încotro mergem. Situația actuală se identifică în căsuța 1a (descrierea contextului). Aici se strâng date, de pildă, despre mediu, rezultate din monitorizarea instalațiilor, evoluția conformării și acțiunile autorităților de inspecție. O dată ce știm unde ne aflăm, putem să începem să definim care ar trebui să fie rezultatele activităților noastre de inspecție.

Obiectivele ar trebui să fie precise și, preferabil, specificate prin indicatori cuantificând situația la care se dorește să se ajungă. În măsura în care este posibil, obiectivele ar trebui să fie formulate pe cât de *SMART* posibil. *SMART* înseamnă:

S = Specific (Specific)

M = Measurable (Măsurabil)

A = Achievable (Realizabil)

R = Relevant (Relevant)

T = Timely (Oportun)

⁴ Finalitatea (menționată în capitolul 4.2) adesea derivă direct din misiunea autorității de inspecție. Se stabilesc la nivel strategic și sunt independente de modul cum organizația le va atinge. Scopurile strategice sunt parte din intrarea pentru stabilirea de priorități. Obiectivele și scopurile sunt expresia finalității strategice, într-un mod clar și măsurabil.

Exemplu:		
Finalitate	Obiectiv	Scop
Îmbunătățirea calității apei într-o regiune determinată	Toate râurile din acea regiune să respecte valoarea limită pentru metale grele	Toate firmele de tratare a suprafețelor din regiune să respecte valoarea limită de emisie pentru metale grele înainte de finele anului 2008

Tabelul 7, *Exemplu de finalități, obiective și scopuri.*

Indicatori de execuție

Munca unei autorități de inspecție are un scop pe termen lung. Adesea, relația dintre rezultatele de mediu și munca de inspecție este dificilă de observat sau nu se poate observa imediat. Indicatorii de ieșire sau rezultatele se pot utiliza pentru a urmări sau a demonstra progresul în ceea ce privește atingerea scopurilor. Indicatorii tradiționali de dezvoltare cuantifică activități (sau ieșiri) cum ar fi numărul de plângeri primite, numărul de neconformități precum și volumul de deșeuri periculoase ce se gestionează corect etc.

Pentru bunele practici în acest domeniu, să se consulte anexa 2.

4.7 STRATEGII

Strategiile fac parte din căsuța 1c, "Definirea obiectivelor și strategiilor".

Strategii de inspecție pentru asigurarea conformării

Pentru a atinge un anumit scop, trebuie să stabilim ce activități de inspecție au cel mai bun efect pozitiv în acest caz particular pentru conformare. Făcând acest lucru, se pot determina resursele necesare și se pot utiliza într-un mod mai eficient. În multe cazuri, strategia cea mai corespunzătoare este un amestec de activități. Totuși, în unele situații, autoritățile de inspecție pot fi limitate în alegere, fiindcă se văd obligate să desfășoare activități de inspecție specifice bazate pe normativa națională.

O strategie de inspecție pentru a asigura conformarea poate să includă:

- forme specifice de verificare a conformării (de pildă, anumite inspecții de rutină și extraordinare, investigații amănunțite, verificare de date de auto-monitorizare),
- activități specifice de promovare a conformării
- căi și abordări specifice pentru repararea și sancționarea neconformităților (repetate).

Pentru a determina cea mai bună strategie de inspecție, poate fi util să se evalueze următoarele elemente:

Elementul 1

Să se definească clar grupul obiectiv și normele ce trebuie respectate.

Elementul 2

Să se strângă informații despre evoluția conformării unui grup.

Obiectivul este să se obțină o viziune a evoluției conformării grupului și motivele acestei evoluții.

Următorii factori pot influența evoluția conformării grupului:

<ul style="list-style-type: none"> • Cunoașterea și claritatea legislației în cadrul grupului.
<ul style="list-style-type: none"> • Avantajele și inconveniențele tangibile / intangibile derivate din respectarea și nerespectarea normelor, exprimate în timp, bani și efort.
<ul style="list-style-type: none"> • Măsura în care politica și legislația se consideră acceptabile în grup.
<ul style="list-style-type: none"> • Măsura în care autoritatea guvernamentală este interesată de grup.
<ul style="list-style-type: none"> • Riscul, conform estimărilor grupului, de reacții pozitive sau negative în comportamentul altor părți, diferite de autorități.
<ul style="list-style-type: none"> • Riscul, conform estimărilor grupului, de o infracțiune detectată de persoane sau organisme diferite de autorități care o comunica instituției guvernamentale.
<ul style="list-style-type: none"> • Riscul, conform estimărilor grupului, de o inspecție a autorităților.
<ul style="list-style-type: none"> • Riscul, conform estimărilor grupului, de infracțiune detectată printr-o inspecție realizată de către autorități.
<ul style="list-style-type: none"> • Riscul reprezentat de o inspecție și de detectarea unei infracțiuni în urma selecționării pentru inspecție, în afara unei localități mari.
<ul style="list-style-type: none"> • Riscul, conform estimărilor grupului, de o sancțiune impusă dacă o inspecție sesizează că nu s-a respectat o normă.
<ul style="list-style-type: none"> • Severitatea și natura unei sancțiuni asociate unei infracțiuni și dezavantajele adiționale sancțiunii.

Tabelul 8, *Factori ce influențează evoluția conformării.*

Elementul 3

Determinarea strategiei de inspecție.

Strategia de inspecție corespunzătoare se poate determina bazându-ne pe evoluția conformării.

În termeni generali, strategia va depinde de tendința specifică a grupului de a se conforma sau nu și de factorii ce conduc spre această tendință. În continuare apare o clasificare generală a tendințelor, motivelor și strategiilor.

	Necunoaștere	Incapacitate	A un fi dispus
Tendință de conformare	Consiliere	Facilitarea mijloacelor	A recompensa sau a tenta
Tendință de încălcare	Consiliere împreună cu inspecție și aplicarea legii	Facilitarea mijloacelor împreună cu inspecția și aplicarea legii	(Repetat) Inspecție și aplicarea legii

Tabelul 9, *Relația evoluției conformării cu strategia.*

Strategia de comunicare

Autoritatea de inspecție poate lucra într-un mod eficient, transparent și responsabil doar când are o strategie de comunicare: un ansamblu de prevederi și dispoziții adecvate pentru schimbul intern de informație și pentru comunicarea cu alte autorități, părți interesate și cu publicul, în general.

Publicul larg ar trebui să aibă acces la informația despre activitățile autorității de inspecție și despre activitățile de mediu ale comunității reglementate. Mai mult decât să răspundă pasiv la cerințele de informare, autoritatea de inspecție ar trebui să facă publice, într-un mod proactiv, comunicate de presă și să disemineze alt tip de informații. Publicul ar trebui să aibă dreptul de a furniza informații în cazul unor inspecții (de exemplu, plângeri) și de a i se răspunde la preocupări.

O bună comunicare va permite autorității de inspecție să informeze, să înțeleagă, să angajeze și să influențeze toate persoanele care pot să contribuie la îmbunătățirea mediului. O comunicare eficientă nu poate fi luată de bună și nici nu trebuie să ne gândim că pur și simplu „va apărea”. Este nevoie de o abordare sistematică⁵.

Pentru bune practici în acest domeniu, să se consulte anexa 2.

⁵ Din Cartea de referință de gestiune pentru inspecțiile de mediu

4.8. PLANUL DE INSPECȚIE

Planul de inspecție face parte din căsuța 1d, "Planificare și evaluare".

În această etapă a ciclului de planificare, informația evaluată și dezvoltată în etapele 1a, 1b și 1c își va găsi locul în documentul (s), planul de inspecție. Planul de inspecție nu este doar pentru uz intern, el este de asemenea disponibil pentru public și de aceea justifică ce și cum se ocupă de responsabilitățile sale autoritatea de inspecție. Majoritatea elementelor din acest capitol sunt obligații din RMCEI și toate acestea sunt considerate bune practici.

Perioada de timp și zona definită

Autoritatea de inspecție trebuie să realizeze un plan de inspecție care să acopere o perioadă de timp și o zonă geografică definită. O perioadă de timp obișnuită este de 1 an, dar se folosesc și planuri de inspecții multianuale. Cum competența autorității de inspecție este de asemenea legată de zona geografică (municipiu, regiune sau stat membru), frecvent acea zonă geografică se folosește și în planul de inspecție.

În funcție de mărimea și sarcinile autorității de inspecție se pot realiza planuri de sub-inspecție care să acopere diferite părți ale zonei.

Sfera de acoperire

Pe lângă perioada de timp și zonă, autoritatea de inspecția va trebui să ofere o idee clară a sferei de acoperire a planului. Ar trebui să includă:

- sarcinile, competențele și obligațiile acestuia
- misiunea și finalitatea lui;
- politicile (naționale) și prioritățile
- legislația aplicabilă (națională sau europeană)
- activitățile și instalațiile controlate
- clasificarea diferitelor activități de inspecție ce se pot realiza

Priorități

Planul de inspecție va trebui să descrie metoda folosită pentru evaluarea riscurilor, clasificarea și ranking-ul activităților, a instalațiilor și a priorităților care apar. Aici este luată în calcul și relația între resursele disponibile și cele necesare.

Obiective și scopuri

Bazându-se pe priorități, planul de inspecție va trebui să descrie obiectivele și scopurile măsurabile pentru activități. Este important ca scopurile să se definească astfel încât să poată fi monitorizate și evaluate.

Activități de inspecție

Planul de inspecție trebuie să ofere informații despre numărul și tipul inspecțiilor de mediu ce se vor realiza, incluzând:

- frecvența vizitelor la fabrici pentru diferite tipuri de instalații specifice controlate,
- indicatori / cifre cheie despre capacitatea de inspecție necesară.

Strategii și proceduri

Planul de inspecție trebuie să descrie sau să facă referire la strategiile și procedurile⁶ ce vor fi avute în vedere. Planul trebuie să facă referire cel puțin la:

- proceduri pentru inspecțiile de rutină, ce pot include vizite la fabrici precum și alte tipuri de inspecție,
- proceduri de inspecție extraordinară în caz de:
 - plângeri
 - accidente și incidente
 - neconformități
 - inspecții sau activități ca parte din procedura de autorizare
- Proceduri de coordonare între diferitele autorități de inspecție
- Dispoziții de evaluare a planului de inspecție.

Programul de inspecție

Programul de inspecție poate face parte din planul de inspecție. Totuși, planul de inspecție este disponibil public. De aceea, autoritatea de inspecție poate decide să includă programul ca o anexă sau ca un document separat. Astfel, programul poate rămâne confidențial.

Programul de inspecție ar trebui să acopere:

- o perioadă de timp definită de maxim 1 an
- o listă cu toate activitățile și instalațiile ce vor fi inspectate, inclusiv:
 - inspecții sau unități de inspecție
 - tipul inspecțiilor de rutină
 - date (zile/ săptămâni/ luni), timpul și frecvența
 - cantitatea de timp și personal necesare
 - cooperarea cu alte activități.

⁶ Procedurile se detaliază în căsuța 2, “Cadru de execuție”

Exemplu de plan de inspecție; Sumar

1. Cadrul acestui plan de inspecție
 - 1.1. Perioada de timp și zona
 - 1.2. Sarcini, competențe și obligații ale inspecției (statutare)
 - 1.3. Politici (naționale) și priorități ce trebuie avute în vedere
 - 1.4. Legislație aplicabilă
 - 1.5. Structura organizației
 - 1.5.1. Clasificarea act activităților de inspecție
 - 1.5.2. Resurse
 - 1.5.3. Bugete*
2. Mediu, activități și instalații
 - 2.1. Starea mediului înconjurător
 - 2.1.1. Aspecte de mediu specifice și interes în zonă
 - 2.2. Activități controlate
 - 2.2.1. Impact asupra mediului și performanță
 - 2.2.2. Evoluția conformării
 - 2.3. Instalații controlate
 - 2.3.1. Impact asupra mediului și performanță
 - 2.3.2. Evoluția conformării
3. Performanțele din ultimii ani
 - 3.1. Obiective și scopuri ce trebuiau atinse
 - 3.2. Intrări, ieșiri și rezultate
 - 3.3. Evaluare
4. Performanțe planificate pentru acest an
 - 4.1. Metodă de evaluare a riscurilor
 - 4.2. Rezultate ale evaluării riscurilor
 - 4.3. Priorități
 - 4.4. Resurse
 - 4.5. Obiective și scopuri
 - 4.6. Inspecție și strategii de comunicare
 - 4.7. Proceduri de inspecții de rutină și extraordinare
 - 4.8. Proceduri de coordonare cu organizații colege
 - 4.9. Proceduri de evaluare a acestui plan
5. Viziune generală a activităților de inspecție pentru următorul an
 - 5.1. Inspecții de rutină
 - 5.1.1. Instalații
 - 5.1.2. Activități
 - 5.2. Inspecții extraordinare
 - 5.2.1. Plângeri
 - 5.2.2. Accidente și incidente
 - 5.2.3. Autorizații
 - 5.3. Consiliere pentru conformare și alte activități ale inspecției

Anexă: Program de inspecție

- Inspecții de rutină:
 - instalații
 - activități
- Inspecții extraordinare:
 - plângeri
 - accidente și incidente
 - autorizații
 - consiliere pentru conformare

*Trebuie să se ia în calcul faptul că unele autorități de inspecții un includ teme de buget în planurile lor, fiindcă nu este responsabilitatea lor.

Tabel 10, *Exemplu de Index al unui Plan de inspecție.*

Pentru bune practici în acest domeniu, să se consulte anexa 2.

4.9 EVALUARE ȘI REVIZUIRE

Evaluarea și revizuirea fac parte din căsuța 1c, "Planificare și revizuire".

Planul de inspecție va trebui să fie evaluat și, dacă este cazul, revizuit periodic. Atunci când se evaluează succesul planului de inspecție, autoritatea de inspecție trebuie să determine cât anume din obiectivele și scopurile stabilite în plan a fost obținut. În cazul în care nu s-au atins toate, autoritatea de inspecție va trebui să specifice factorii care au afectat finalizarea sarcinilor.

Având în vedere faptul că planul de inspecție este un document mai strategic, se prevede faptul că revizuirea poate fi necesară doar ca răspuns la schimbări importante în politici, modificări semnificative în anumite sectoare industriale / de muncă sau alte schimbări. Oricum, schimbările în plan pot fi, de asemenea, realizate ca rezultat al monitorizării. Când scopurile s-au atins (sau nu) sau când eforturile depuse în planul de inspecție nu s-au concretizat într-o îmbunătățire a mediului așa cum se aștepta, autoritatea va putea, de asemenea, să vrea să modifice planul (ex: să schimbe strategia folosită, resursele desemnate sau obiectivele / scopurile stabilite). Pentru revizuirea planului de inspecție, autoritatea va trebui să urmeze pașii 1a, 1b și 1c.

Când trebuie să fie revizuit programul, se poate să nu fie necesară revizuirea întregului plan (ex: când singura schimbare se face doar în legătură cu numărul de inspecții planificate sau dacă se fac schimbări în ceea ce privește randamentul dorit). Programul de inspecție se va modifica oricum anual.

Condiția pentru evaluarea și revizuirea punerii în practică a planurilor anterioare, pentru a realiza planul pentru perioada următoare, este aplicarea unei politici de sisteme de management. Atunci când se definesc prioritățile și scopurile în cadrul unui plan de inspecție, autoritatea de inspecție trebuie să includă mijloacele pentru monitorizarea și evaluarea acțiunilor sale în legătură cu planul. Planul de inspecție trebuie să conțină scopurile ce trebuie atinse în timpul anului, care să permită evaluarea activităților în timpul executării planului. În plus, pe lângă scopurile numerice, autoritățile de inspecție trebuie să aprecieze cum vor evalua acțiunile în legătură cu prioritățile stabilite în planurile lor, astfel încât rezultatul activităților lor asupra mediului să fie controlat, pe lângă activitățile propriu-zise.

Pentru bune practici în acest domeniu, a se consulta anexa 2.

ANEXA I

ACRONIME

Aarhus	(2003/4/EC) Directiva despre accesul publicului la informația de mediu ce derogă Directiva 90/313/EEC
EMAS	(761/2001/EC) Regulament ce permite participarea voluntară a organizațiilor într-un program comunitar de management de mediu și audit
IPPC	(96/61/EC) Directiva despre prevenirea și controlul integrat al poluării
REACH	(1907/2006/EC) Regulament despre înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea compușilor chimici
RMCEI	(2001/331/EC) Recomandare despre criteriile minime pentru inspecțiile de mediu
SEVESO	(96/82/EC) Directiva referitoare la controlul riscurilor inerente accidentelor grave în care intervin substanțe periculoase
WID	(2000/76/EC) Directiva Parlamentului european și a Consiliului din 4 decembrie 2000 referitoare la Incinerarea deșeurilor

ANEXA II

LISTĂ CU BUNE PRACTICI

- Evaluarea riscurilor din Regatul Unit al Marii Britanii (EP OPRA)
- Evaluarea riscurilor din Irlanda
- Evaluarea riscurilor din Olanda
- Evaluarea riscurilor din Suedia
- Obiective și scopuri din Olanda
- Analiza evoluției conformării din Olanda (www.it11.nl)

Bunele practici se pot găsi și pe pagina web a IMPEL și InfoMil:

- http://ec.europa.eu/environment/impel/impel_guidance_doc.htm#dtrt2
- <http://www.infomil.nl/rmcei>

Lista cu bune practici un este limitativă, sperăm să publicăm mai multe bune practici pe Internet în viitor.

Dacă aveți la dispoziție bune practici, vă rugăm să îl contactați pe Rob Kramers (kramers@infomil.nl) sau Marc du Maine (dumaine@infomil.nl).